

CONTACTAȚI-NE!

MEDICAMENTE GRATUITE LA REDACȚIA NOASTRĂ

● ȘTIRI ● EVENIMENTE ● ANCHETE ● REPORTAJE ● INTERVIURI ● OPINII ● POLEMICI ●

FLACĂRA

● Fondată în 1911 ● Nr. 38 ● 23 IX — 29 IX 1992 ●

Duminică,

27 septembrie,

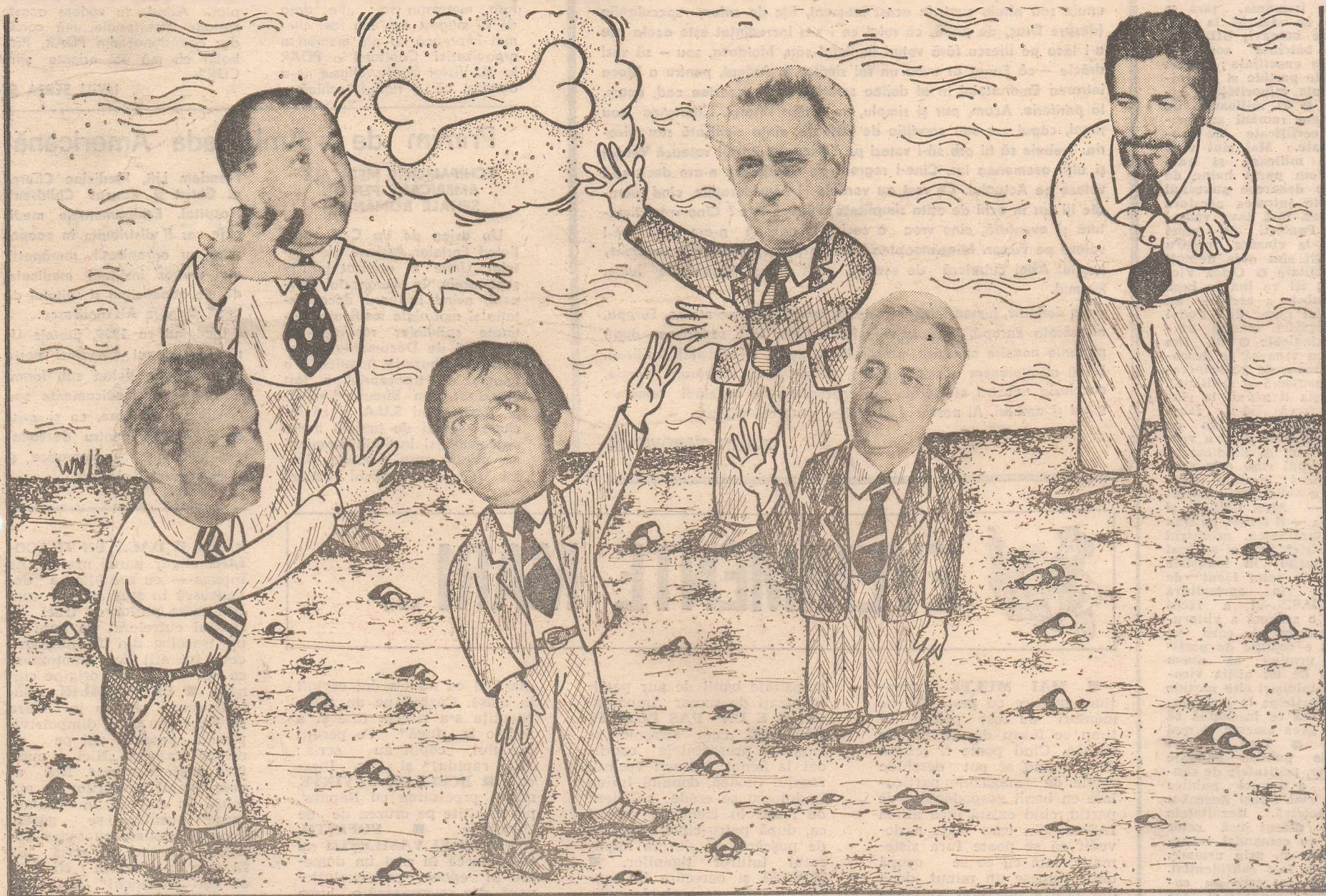
vom da ceasurile

înapoi cu o oră.

Atenție, să nu dăm

și timpul înapoi!

HORA PUTERII — FAZA FINALĂ

LA CONFERINȚELE DE PRESĂ
FLACĂRA

ANA BLANDIANA

SPERĂ SĂ VEDEM

ROMÂNIA

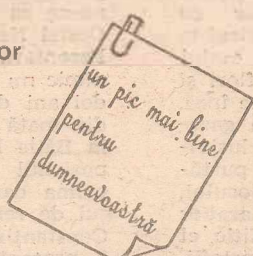
NU ÎN CENTRUL LUMII,

CI ÎN RÎNDUL LUMII!

pag. 4-5

GEPA

Calea
Dorobanților
nr. 111
București

Electro Center

Dan Marțian locuiește
în trei vile

pag. 11

O bere de import
va costa 700 de lei

pag. 7

Furt de documente
de la FLACĂRA

pag. 10

Femeia cu doi soți-
gemeni

pag. 14

Doamne din înalta
societate descoperite
într-un bordel de lux

pag. 14

POLITICĂ

Cronica
de trei minute

● Dacă am face un bilanț post-revoluționar am putea lesne observa că am prosperat doar în domeniul amenajărilor. Din vremea Ducăi-Vodă, zisă și Zodia Cancerului, n-au mai plătit românii atâtea dări. O amendă de jumătate de milion aplicată unui chioșc de la colțul străzii e ca o nimică pentru chitanțierul oricărui inspector de la fisc.

● Statul român are din ce în ce mai mulți demnitari de hrănit. Aproape că nu e zi lăsată de la Dumnezeu în care să n-auzim că s-a mai creat un comitet, un consiliu, o comisie. Fudulie numită cum altfel decît democratică, ținută cu din ce în ce mai multe milioane.

● Cîuma acestui sfîrșit de secol a cuprins România, țară în care se află 55 la sută dintre bolnavii SIDA de pe bătrînul continent.

● Cu exactitate: avem 151 de partide și 15 uniuni ale minorităților etnice.

● 11 milioane de cetățeni români au primit certificate de proprietate. Mai sînt vreo cinci milioane și gata.

● Vom purta haine de hirtie deoarece guvernul admite intrarea acestora în țară fără taxe vamale.

● Pantofii de mîrșă secoși la vînzare pentru cei vii sînt deja demuți o realitate.

● Calea Victoriei își va lua în luna octombrie a acestui an vechiul nume de Podul Mogoșcaiei, anunță surse oficiale.

● Dl. Ion Iliescu vrea să se descolosească de gerontocrația mediocră și milităntă. Aceasta îl acuză, la rîndul ei, că și-a făcut F.D.S.N.-ul în chip de „mană bună pentru vremea rea”.

● Sindicatele, în primul rînd cele care au făcut partidul Convenția Solidarității Sociale — Alfa, CNSRL și Frăția — îl critică pe Dan Constantinescu, ministrul industriei, care și-a făcut un partid în industrie alături de cel al lui Surdu în agricultură.

● F.D.S.N.-ul a făcut deja o schemă a viitorului guvern în care va intra o coaliție de partide, urmînd să avem parte de tot atîta viceprim-miniștri cîte partide vor participa la guvernare. Ceea ce înseamnă că vom avea amenzi și mai mari.

● Deși au fost făcute publice sondaje puține, institutele de sondare a opiniei publice n-au stat totuși degeaba. Dimpotrivă. Rezultatele n-au plăcut însă celor care au comandat investigațiile și, prin urmare, totul a fost confidențial. Printre cei care au comandat sondaje și tac s-a numărat și F.S.N.-ul.

● Cheltuielile de întreținere a rezidenților străini vor fi suportate de acum înainte nu de Consiliul Local al Municipiului București, ci de guvern. Cheltuielile vor fi de circa 50 milioane lei pentru următoarele luni. Vor beneficia de acești bani un număr de 56 de albanezi și 247 de români.

● A murit soacra M.S. Regele Mihai I. Avea 97 de ani.

● Săpăturile de la Căciulăți-Snagov sînt întrerupte. Procesul comunismului așijiderea. Investitorii străini sînt mai reținuți ca oricînd. Toată lumea așteaptă alegerile...

EUGEN MIHĂESCU

SĂ BATEM ÎN LEMN

Toamna aduce, de obicei, cupe europene la fotbal, dar anul acesta și-a luat mai în serios misiunea istorică și ne oferă trei finale electorale de importanță absolută. De ce finale și de ce trei? Să ne explicăm:

În primul rînd, ceea ce trebuie tranșat a ajuns în punctul final: ori-ori. În al doilea rînd, este vorba de trei proiecte vitale: edificarea Europei Unite (și nu ne este indiferentă), apoi, redesenarea lumii după războiul rece (și nu ne este, nici ea, indiferentă) și, în sfîrșit, schimbarea României, după aproape trei ani de zgomot și furie, de minciună și speranță.

Ne-a ferit Dumnezeu să alegem între DA și NU pentru MAAS-TRICHT (pentru că — scuipe în sin — am fi fost în stare să... nu ne vindem Franța, demolînd, într-o singură zi, 40 de ani de eforturi și rațiuni, aruncînd Europa cu 60 de ani înapoi, în anii '30, cu toate urmările cunoscute). Ne-a ferit Dumnezeu să alegem între BUSH și CLINTON pentru CASA ALBĂ (pentru că — bat în lemn — am fi fost în stare să... muncim — vorba vine! — și să nu gîndim nici cît negru sub-unghie, anulînd, printr-un vot, într-o singură zi, 12 ani de politică geostrategică strălucită, exact în momentul în care fiara totalitară este pe punctul de a sucumba). Nu ne-a ferit Dumnezeu de 20 mai, dar ne-a dat, în schimb, 27 septembrie. Și Dumnezeu îți dă, zice vorba, dar nu-ți pune în traistă.

Revenînd, deci, la oile noastre electorale, să nu uităm că aici, pe acest pămînt binecuvîntat, unde, cum spune cronicarul, AM ȘEZUM ca Caragiale și PLINSUM cu Eminescu, a venit acum ceasul decisiv. Vremea analizelor și evaluărilor a trecut, discuțiile despre șansele unuia sau altuia sînt, în acest moment, fițe de salon, speculațiile (despre Druc, de pildă, că rolul ce i s-a încredințat este acela de a-l lăsa pe Iliescu fără voturi în fieful său, Moldova, sau — să vezi drăcie — că Funar ar avea un rol similar în Ardeal, pentru a bloca intrarea Emanatului în al doilea scrutin), toate acestea cad, acum, la periferie. Acum, pur și simplu, ne votăm viitorul. Libertatea sau jugul, capul sus sau condiția de tiritoare, viața civilizată sau mizeria. Trebuie să fii orb să-l votezi pe Iliescu, pe care-l votează Verdeț și alții asemenea lor. Cine-l regretă pe Ceaușescu n-are decît să-l voteze pe Actualul. Ce rost au vorbele și considerațiile, cînd lucrurile îți sar în ochi de atîta simplitate și limpezime? Cine vrea dictatură și aventură, cine vrea o societate cazonă n-are decît să-l voteze pe Funar. Miazănoaptea abia așteaptă, cu brațele deschise, spiritul Asiei cîtreieră de veacuri prin partea noastră de lume. Ș.a.m.d.

În definitiv, lumea intră în rosturile sale fără să ne-ntrebe. Europa, adevărata Europă, intră în mileniul următor fără să ofteze după plaiurile noastre mioritice, presărate cu mamuți industriali fosilizați. Dacă nu-nțelegem aceste premize, aceste două adevăruri simple, concluzia noastră electorală din septembrie ne va clădi temeinic greul și amarul. Al nostru și al multor generații viitoare.

EUGEN CHIROVICI

EVENIMENTE MARI ...

■ **MAI MULTE** formațiuni politice cu peste 251 de membri au fost prinse în timp ce furau din timpul de antenă. Cînd poate fi jefuită flota, cînd se pot deschide rețele de magazine particulare cu banii gospodăriilor de partid, cînd există încă atîtea IAS-uri din care viața a dovedit că se poate fura sistematic, iată cu ce se ocupă unii: ciupesc un minut, două din orarul electoral al onestului Minzatu, al delicatului Funar și al savantului de renume mondial Caius Dragomir. Trist, foarte trist! Mai ales că în afacere au consimțit și partide de tot prestigiu, în care nația vedea viitorul de cristal al Camerelor: liber-schimbistii neabandonati, Uniunea liberală Brătianu Mare, Partidul social republican democrat creștin țărănesc — aripa bearcă.

■ **DEȘI SE FURĂ** din timpul de antenă, Ilie Verdeț susține candidatura lui Ion Iliescu.

■ **FAPT CARE** nu-l împiedică pe Ion Cioabă să se încoroneze rege la Mănăstirea Bistrița. Noul rege sprijină și el candidatura lui Ion Iliescu dacă țiganii vor căpăta de la

securitate banii de aur pătrimonizați de sumar împușcătul.

■ **E UN PAS POZITIV ÎNAINTE**, cum strașnic se exprimă președintele candidat la Senat, întrucît vecinul regelui Cioabă, domnul Iulian Rădulescu se crede suficient de rotund în treburile obștii ca, după patru-cinci cincinale de pușcărie, să devină împăratul tuturor țiganilor.

■ **TOTUȘ** și oarecum în contra cursului general al politicii, în țara oamenilor își vîd de-ale lor: Velicu Feleagă îi taie fratelui său Ștefan carotida, deoarece a omis să-l fotografieze la botez, Fane Spoitor îi taie mîna unui polițist, sergentul major de poliție Marius Broșbă calcă, beat fiind, o femeie și apoi se sinucide regulamentar cu arma din dotare, Niculița Etera se aruncă de la etajul patru într-un rond de flori și nu pătește nimic. Florile însă, după cum relatează un gazetar, care obține în exclusivitate un interviu de la purtătorul de cuvînt al blocului, sînt vraiste. Iată declarația: „Nu a fost un act politic ci mai degrabă ceva cu cartofii. Bărbatul vroia cartofi la

masă și ea nu i-a dat cartofi la masă. Căzînd pe un tufiș, Niculița s-a ridicat iute și a rupt-o la fugă”. Pe pereții blocului, copiii au scris: „Hai rapidu!” și „Jos Iliescu!”

■ **ACELEAȘI CUVINTE**, minus precizarea cu Rapidu', pot fi citite pe crucea de pe Caraiman.

■ **POPEȘTII, IONEȘTII ȘI VASILEȘTII** nu se remarcă în nici un domeniu în epoca post-revoluționară, dar se remarcă o lume de existență căreia aproape că uitasem. Pe protagoniștii cotidianului de senzație îi cheamă: Etera, Feleagă, Broșbă, exact ca pe cîțiva din deputații din F.S.N. Situația e de natură să creeze confuzii, mai ales dacă pe liste vor apărea candidații din popor cu nume ca Buligă, Fulgerică, Costel Necunoscutu, Gina din Ferentari.

■ **ȘI FIINDCĂ** nimic nu iese din nimic, după doi ani de apatie, tracologii din toată lumea se reintîlnesc la Băile Herculane, la Simpozionul Național. Pentru prima oară va lipsi tracologul de renume mondial, Iosif Constantin Drăgan, dar vor fi prezenți, între alții, cercețatori din Ungaria și Tadjikistan.

consideră că PNL n-a făcut nimic în Parlament.

Dl. Patriciu a încercat să limpezească sciziunea din PL-AT, afirmînd că cei excluși sînt comercianți și aveau interese cu Câmpeneu. Dl. Cataramă, crede că Iliescu va fi președinte și Câmpeneu prim-ministru. În continuare, dl. Patriciu menționează că dl. Ion Iliescu și-a însușit niște orientări politice, drept pentru care îl invită pe președintele să-i primească oferta: „I-aș trimite un CEC, dacă nu l-ar folosi în campania electorală!”. Întrebat pe cine va vota Alianța Liberală în turul 2, dacă dl. Constantinescu nu va reuși să treacă de primul tur, dl. Patriciu a spus, cu convingere, că acest lucru nu se va întîmpla în nici un caz.

ION RUSU

Demisie spectaculoasă la virful PDAR

Dl. ION POPESCU, membru în Comitetul Director al PDAR, a demisionat din acest partid. Iată motivația sa: „Pe data de 27 august a.c. am fost chemat împreună cu alți membri ai organizației Capitalei a PDAR la dl. Victor Surdu. Dînsul ne-a anunțat că a hotărît schimba-

rea listelor de candidați în București. Cu toate protestele noastre, acest lucru s-a întîmplat. Avînd în vedere aceste metode dictatoriale, mă consider demisionat din PDAR. Probabil că mă voi orienta spre CDR”.

LIVIU SERTA

Primim de la Ambasada Americană

ECHIPAMENTE MEDICALE
AMERICANE PENTRU
SPITALE ROMÂNEȘTI

Un avion de tip C-5, aparținînd Forțelor Aeriene ale Statelor Unite a aterizat joi, 17 septembrie, la Aeroportul Otopeni, avînd la bord documentație și materiale medicale destinate spitalelor românești și Centrului de Documentare Medicală. Ambasada Americană a anunțat că transportul a fost organizat prin Biroul Ministrului Apărării al S.U.A. și că include donații de la mai multe organizații și instituții americane, printre care Humana, Baylor University Medical Center,

Freedom Lift, Medicine Church of Christ și Kansas Children's Hospital. Echipamentele medicale vor fi distribuite în cooperare cu organizații românești, mai multor instituții medicale, de ele beneficiînd și spitalul de copii Grigore Alexandrescu.

Începînd cu 1989, Statele Unite au donat României peste 130 milioane dolari sub formă de alimente, medicamente sau ajutoare umanitare, ca și asistență tehnică pentru dezvoltarea instituțiilor democratice și a economiei de piață.

kistan. ■ **DACĂ UN TRACOLOG** ungur parcă mai e de înțeles — cu condiția să dovedească în studiul său continuitatea puilor de traci în spațiul cîtreierat de huni — un tracolog din Tadjikistan e ceva tot atît de emoționant ca un evreu de origine chineză.

■ **PE VREMURI**, călătorii care veneau în Gara de Nord sau care, dimpotrivă, plecau puteau citi pe un calcan lozincă: „Nici o masă fără pește oceanic”. Noi avem geniul strigărilor în absolut. În Ardeal, în numeroase bucătării, se găsesc imagini brodate cu scene domestice pe care stă scris: „Să fii tare ca o stîncă / Nu uita că ești româncă!”

■ **CEA MAI RECENTĂ** lozincă de interes național e: „Un PNL fără Câmpeneu!”. Atunci, ne întorcem și zicem: „Un PNL fără Câmpeneu e ca o masă fără pește oceanic”.

■ **DACĂ DOMNUL CAIUS DRAGOMIR** și-a concentrat întreaga sa campanie electorală pe atacuri majore la Convenția Democratică iar domnul Petre Roman apare la televiziune în locul lui Caius, nu cumva deviza la „prezidențiale” a FSN-ului ar trebui să fie „Un inginer pentru sănătatea României?”

■ **ȘI ACUM O VESTE BUNĂ** — cum ar spune, de altfel și duduia Gămulescu oridecîteori anunță vești proaste fără să i se precizeze că sînt

Șanse și neșanse

DE CE TACE ESOP

• dialog cu dl. ION ANDREI POPESCU, directorul ESOP — Institutul pentru Examinarea Științifică a Opiniei Publice — AZR

Reporter: Se apropie ziua alegerilor legislative și prezidențiale. În circulație se află o serie de rezultate ale unor sondaje efectuate de instituții specializate în această tehnică. Va publica și E.S.O.P. astfel de rezultate?

Ion Andrei POPESCU: Nu, E.S.O.P. nu a proiectat și nu a realizat nici un sondaj în această perioadă. Poate părea surprinzător că după prezența sa la alegerile locale, acum — dată fiind importanța momentului — să lipsească de pe piața sondajelor. Situația noastră este foarte complexă și, poate, cere unele clarificări. Pentru a respecta cronologia evenimentelor care au o anumită incidență asupra evoluției acestei instituții, se cuvin amintite unele momente din scurtă sa istorie. Institutul a luat naștere drept consecință a unei oferte publice a Asociației Ziariștilor Români (A.Z.R.), instituție aflată în acel moment într-un proces de cristalizare a personalității sale colective. Ne aflăm deci în noiembrie 1991. În decembrie același an, E.S.O.P. avea un Consiliu științific, un director (în persoana subsemnatului) și un set de proiecte. Frumoase, ambițioase și, deloc paradoxal, realizabile. Însă ceea ce îi lipsea și îi lipsește și azi, era susținerea financiară. A.Z.R., asociație profesională, fiind prin statut organizație non-profit, deci neavând caracter patrimonial, nu a putut sprijini bănește startul nostru decît într-o măsură, limitată la entuziasmul oricărui început. Abordarea alegerilor locale a fost posibilă grație acestui optimism. Un amanunt pe care publicul trebuie să-l cunoască îl constituie faptul că am putut plăti operatorii angajați în sondajul din februarie 1991 la o lună jumătate după acestea grație unei colecte la care au coluzat ziarele ce au preluat și publicat rezultatele, mai puțin CURIERUL NAȚIONAL și COTIDIANUL. Astfel a fost posibilă ieșirea din impasul moral în care s-a aflat, pentru cel puțin o lună, E.S.O.P. Trec peste

atacurile „celeilalte părți“ a presei (de exemplu, LIBERTATEA și ADEVĂRUL) care s-a lansat în invective nejustificate și infirmate de rezultatele predicției noastre. Trec, de asemenea, peste faptul că aproape nimeni nu a observat că a fost încălcată Legea alegerilor locale prin publicarea în LIBERTATEA din 7 februarie a rezultatelor unui sondaj I.R.S.O.P. — diametral opuse celor publicate de același institut cu o săptămână înainte.

Dincolo de aceste aspecte, a fost un moment de satisfacție să constatăm că rezultatele E.S.O.P. au fost confirmate de realitate. În paranteză fie spus, prognoza privind procentajul obținut de C. Halaicu a diferit cu mai puțin de 0.1 la sută față de rezultatul oficial, chiar dacă acesta a „venit“ doar cu două săptămâni mai târziu, din rațiuni obscure pe care nu le discutăm acum.

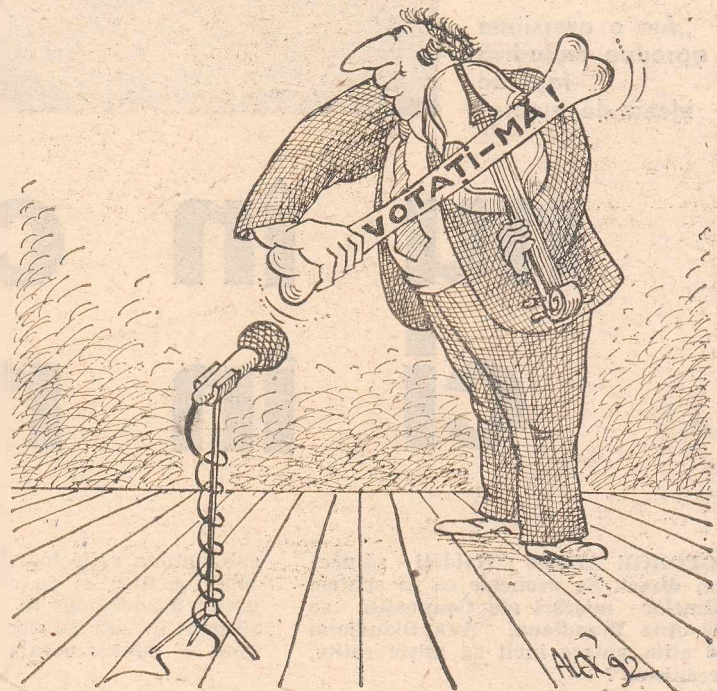
După consumarea momentului respectivei satisfacții (pur profesionale, de altfel) problema statutului civil al E.S.O.P. s-a repus la alte dimensiuni. Am încercat, dar n-am reușit, să dobîndim în cadrul condițiilor oferite de A.Z.R. personalitatea juridică și care putea conferi un grad sporit de deschidere a perspectivelor de viitor. Nu am reușit decît să avem un cont activ, în valoare de... 400 lei, ceea ce rămăsese după plata operatorilor din februarie. Așa că a fost nevoie să stăm pe propriile picioare și să așteptăm încrezătorii comenzi. Care nu au întârziat să apară sub forma unor studii de piață. Cum nu ne puteam permite să selectăm clienții, le-am realizat și, cred sincer, nu am dezamăgit beneficiarii. Din aceste studii am realizat un cont activ mai substanțial dar insuficient pentru a realiza ceea ce era absolut necesar: un minim de echipament și angajarea unor colaboratori permanenți. În această fază ne găsim și astăzi.

În plus, datorită metodologiei și tehnicii de lucru pentru care am optat încă de la început — interviuri prin operatori — care asigură operativitate și promptitudine în raport cu momentul, eventual, al

publicării — și după o evaluare a resurselor necesare realizării unui sondaj standard în condițiile unui eșantion reprezentativ național, am ajuns la un anumit nivel al prețului unui astfel de studiu. Următorii solicitanți au fost abordați din această perspectivă. Cum deja pe piața producătorilor de sondaje există cel puțin alte patru instituții (IMAS, CIS, IRSOP, SOCIOBIT) s-ar fi putut foarte bine ca pretențiile noastre să se fi părut mari. Cert este că în domeniul sondajelor politice, E.S.O.P. nu a mai avut comenzi în ultimele șase luni.

R.: Ce se poate spune despre sondajele publicate în perioada campaniei electorale pentru alegerile legislative și prezidențiale?

I.A.P.: Ceea ce se aștepta de la aceste sondaje în mod cert nu s-a produs. Pe de-o parte, în ciuda a ceea ce am afirmat cu câteva luni în urmă, se pare că societatea românească nu este încă pregătită să privească rezultatele sondajelor ca pe fenomene naturale, expresii ale stărilor reale de spirit. Rezultatele unor sondaje publicate recent (IMAS, CIS) sînt contestate cu argumente paraprofesionale, de multe ori afectogene (amintind de excelentul slogan pur românesc lansat de DIVERTIS, „așa ceva nu se poate“). Ba da, se poate ca P.N.L. să „cadă“ la 3.5 la sută cum tot atât de bine se poate ca C.D.R. să scadă constant în popularitate în timp ce candidatul său la președinție să „crească“ sau ca F.S.N. și F.D.S.N. să nu treacă de 13 la sută. Fenomenul politic la noi nu mai poate repeta apariția unui partid dominant, majoritar, a unei cote de 67 la sută, de exemplu. Pe de altă parte, nici instituțiile care produc

sondaje politice nu și-au creat încă un statut care să le impună personalitatea și credibilitatea internă. Cunoaștem cit a fost de atacat IRSOP pentru „realizările“ sale. Mai știm, de asemenea, că sondajele prin corespondență sînt vulnerabile în actualul stadiu de maturitate și moralitate al evoluției societății noastre. Nu este un „pro domo“ dar sondajul prin operatori este metoda ce poate asigura un minim de obiectivitate și credibilitate în acest moment. Depinde cum este organizat și de ce nu? Înaintat. A face dintr-un sondaj de opinie un produs profesional nu cere numai atestatul de meserie al celui ce-l produce ci și eliminarea suspiciunilor celor ce îl receptează. Dar asta ține de alt subiect. S-a pus deja multă pasiune în această discuție încît renunț la comentarii suplimentare.

R.: Ce fenomene politice poate observa un producător de sondaje care nu execută sondaje în această perioadă? Este el influențat de produsele celorlalți?

I.A.P.: Întrebările sînt luatecoase, mai ales în tandem. Dar să trecem peste asta. Consider că obiective, naturale, datele de cunoaștere aduse de rezultatele institutelor ce publică aceste sondaje. Se subînt lege că există și sondaje care nu au fost publicate. Ele confirmă că ne aflăm în plin proces de modificare a scenei noastre politice. Nu poate constitui o sur-

priză faptul că actuala putere nominală (așa cum se reflectă ea în Guvern și în Parlament) pierde substanțial teren. Aastă pierdere este naturală într-un proces de tranziție care nu se va încheia într-un termen previzibil după cum nici faptul că opoziția nu are încă un contur precis și nici identitate concretă în cazul în care va câștiga alegerile nu este ne-natural.

Că fenomenele menționate multumesc pe unii și îngrijorează pe alții e la fel de natural. Dar e aici și pină la alegații de partizanat și manipulare este un pas pe care reprezentanții Puterii (subl. red.), în special, îl fac cu prea mare ușurință. Într-un fel este și lipsit de sportivitate să nu știi să pierzi dacă regulile jocului selectează între învingător și învins.

În privința posturii producătorilor de sondaje care nu au oportunitatea de a se expune în situații atât de importante ca cea în discuție cred că răspunsul este simplu. Este stenic și poate chiar comod să faci speculații pe marginea rezultatelor altora. Cunoașcînd, ca tot românul specialist în atîtea domenii, că sîntem prin definiție „imparțiali“ să așteptăm să vedem ce ne rezervă alegerile. Am convingerea că în cele din urmă actorii noștri sociali se vor depinde cu ideea că sondajele de opinie sînt utile în orice moment și că ele sînt semnale ce pot servi ajustării și corecției unor strategii curente, fie ele și politice.

proaste: leul s-a devalorizat cu o jumătate de piine la dolar. ■ **SUBVENȚIONAȚI** de Ministerul Culturii, doi scriitori se ceartă cu aerul că ceea ce fac ei se numește „viață literară“ și că trebuie difuzat în citeva mii de exemplare o seamă de fose ce pot fi rezolvate la o bere. Traian T. Coșovei, prin semnătura lui Virgil Mihaiu, îi zice lui Hanibal Stănculescu așa: „De ce mă huidui, băi, Hanibalule!“ ■ **GHEORGHE FUNAR** anunță că, dacă va fi ales, îl va trimite pe Laszlo Tokes la Gherla. Eu cred că, ajunsă pe mina unui Funar, „băiat tînăr și impulsiv“, după expresia președintelui Iliescu, România va deschide nenumărate șantiere de Gherle. De la răscoala din '89 încoace s-au rostit în public nenumărate mirșavii, dar ca un candidat la președinție să dea satisfacție electoratului cu impulsivități xenofobe anunțînd că va trimite în pușcărie un preot e o chestiune de Drept penal. ■ **PRINTUL PAUL** e dator Uniunii Artiștilor Plastici 15.000 franci. Primit, ca și atîția alți șmecheri, în turnee de jaf prin patria mămă, la

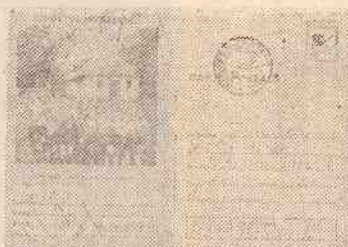
Cotroceni, prințul așteaptă schimbarea conducerii obștei artistice pentru perfectarea unei afaceri culturale și mai interesante. ■ **LIGA HOMOSEXUALILOR** îl alege șef pe un anume Răzvan Teodorescu. Cum le mai potrivește soarta! Nu putea să aibă alt nume? Să se cheme, bunăoară, Tudor Postelnicu sau Cornelyus Roșianu? ■ **MENESTRELUL TUDOR GHEORGHE** lipsește, încă de la înscăunare, din Consiliul Național al Audiovizualului. Legea zice că, la 45 de absențe, omul e obligat să menestreze pe banii lui. Întrebarea e următoarea: cum să sperăm noi, proștii, cei care plătim menestrelul, la inteligență, imparțialitate și competență cînd toate aceste organe supreme numite sînt, de fapt, niște sinecure? ■ **PĂMÎNTUL TREBUIE DAT LA AIA CARE-L MUNCESC** anunță într-un clip electoral Petre Roman. Oare tot așa vorbește domnia sa cu prietenii și cu colegii lui intelectuali? „Aia care-l muncesc...“ Dumnezeule, ce distinsă golăneală la nivel înalt!

TUDOR OCTAVIAN ■

CUTIA CU ZVONURI

UNGURUL POSTELNICU

Am primit, la redacție, ur-

mătorul... „zvon“, semnat, cu un curaj fantastic, PNL Cluj — Decebal:

Ref. Flacăra, 5.09.'92, „Cada-vrele de la palatul Ghica“.

1. Din comuna Poiana Horia — Beliș — Cluj au fost ridicate familii de legionari (în realitate, sâraci, care au primit griu de la legionari) și duși în Regat. Printre scopuri era și acela de depopulare a Ardealului de români. Securității au fost în general evrei și unguri. Cozi de topor au fost, dar mai puține și spre inferiori.

2. Tovarășul Soare, de la Buftea, a fost unul dintre autorii genocidului de la Căciulați. Să nu uite că are un co-

leg la Cluj, care a recunoscut, Madăr = pasăre, pe ungu-rește.

N. red.: Nu știm cît de un-gur, e evreul Soare de la Buf-tea, sau cît de evreu e un-gurul respectiv, dar s-ar putea, într-adevăr, să aibă ceva de spus referitor la Căciulați. Totodată, dacă expeditorul misivei crede că securității lui Ceaușescu erau mai îngerași decît securității lui Gheorghiu-Dej, înseamnă că n-a-nțeles nimic, în ciuda insistenței cu care, probabil, citește „România Mare“; oricum, ferice de el că n-a-ncăput pe mina un-gurului (evreu) Postelnicu. Dar nu-i tîrziu, dacă votează inteligent...

EVENIMENTE MICI

CONFERINTELE
DE PRESĂ
FLACĂRA

„Am o aversiune
aproape maladivă
față de
ideea de putere”

ANA BLANDIANA:

A pune România

nu în centrul lumii, ci în rîndul lumii!

GEORGE ARION : Haideți să nechem direct. Se zvoneste că în spatele ultimelor mișcări ale Convenției se află Ana Blandiana. Ana Blandiana are atîta putere încît să miște roțițe, mecanisme ?

ANA BLANDIANA : Ce înțelegeți prin ultimele mișcări, ce înțelegeți prin se zvoneste ?

TUDOR OCTAVIAN : Că în alegerea candidatului Convenției, un rol semnificativ l-a avut Ana Blandiana.

ANA BLANDIANA : Am întrebat ce înțelegeți prin „se zvoneste” pentru că, de obicei, în România această formă impersonală conține în spate niște instituții foarte serioase, și dacă există ceva care a funcționat perfect în ultimii doi ani, și știți foarte bine că foarte puține lucruri au funcționat perfect, aparatul zvonurilor a funcționat într-adevăr. Dar ca să revin la întrebarea dv., ce mi se pare ciudat este că nu se zvoneste faptul că pe parcursul aproape ultimei jumătăți de an, în cadrul Solidarității Universitare, a Alianței Civice și a Convenției a avut loc o foarte serioasă analiză a situației, a cărei încununare a fost hotărîrea luată destul de dramatic, e adevărat, de a prezenta, printre candidații la investitură, și un independent, care, în cele din urmă, a reușit să obțină sufragiile tuturor.

O înțelegere vulgară a politicii

România este dominată, așa cum la 20 mai fusese dominată de câteva slogane bine zvonite, de ideea că toți oamenii politici nu vor puterea decît de dragul puterii, nu vor decît cîștigul. Cei care au reușit să-l ia au profitat de el, s-au îmbogățit... Personal, am verificat de multe ori această opinie a omului de rînd care a fost inițial entuziasmat, apoi a fost dezamăgit și acum îi disprețuiește pe toți, se simte trădat de toți și nu mai speră în nimic.

EUGEN CHIROVICI : O înțelegere vulgară a politicii...

ANA BLANDIANA : Exact. În această situație, șansele cele mai mari le-ar avea cineva care ar putea să demonstreze că nu vrea cîștigul, că nu vrea puterea de dragul puterii.

GEORGE ARION : Nu credeți că e prea subtilă povestea asta pentru electoratul nostru ?

ANA BLANDIANA : În prima fază s-a dovedit că era prea subtil pentru ziaristi... (Rîzind). În ceea ce privește contribuția mea, importanța ei a fost determinată de importanța argumentelor, nu a persoanei mele. Întrebarea dv. e corectă în măsura în care roțițele și mecanismele la care vă referiți sint ale gândirii. Aș vrea însă să mai adaug ceva: destinul și chiar blestemul meu a fost să mă găsesc mereu

sub lumina reflectoarelor; nu în spațiile cărților, ci pe coperta lor. Am gândit întotdeauna cu voce tare și am răspuns în fața tuturor — adeseori singură — pentru ceea ce am gândit.

TUDOR OCTAVIAN : Două întrebări: una importantă, alta interesantă. Dl. Iliescu a vorbit la TV despre țărînimia muncitoare, ea și dl. Ceaușescu, de altfel, dacă-i spunem lui Iliescu „domn” trebuie să-i spunem și lui Ceaușescu pentru că sint din aceeași... deci a vorbit de clasa muncitoare, de țărînimie, dar a uitat pătura intelectuală.

ANA BLANDIANA : Nu-i prima oară !

TUDOR OCTAVIAN : Da, deci, deși în preajma lui nu se afla decît un singur activist, Druc, și patru intelectuali.

ANA BLANDIANA : Pot să te întrerup ? Druc nu este și nu a fost un activist. În ceea ce privește intelectualitatea, este posesorul a două licențe și al unui doctorat.

TUDOR OCTAVIAN : Nu, eu mă refer la faptul că doi știau să citească, dar ceilalți știau să și vorbească. Deci, intelectualitatea era reprezentată într-un chip semnificativ. Aș vrea să încerc o redefinire a noțiunii de intelectualitate în România, pentru că eu cred că, conceptul acesta este mult mai mare, nu e vorba de o pătură sau de un strat. Iar a doua întrebare se referă la „pătura poezilor”, de fapt, un voal.

ANA BLANDIANA : Să începem cu prima. În primul rînd există două noțiuni pe care le cunoașteți la fel de bine ca și mine: intelectualitate și inteligență. Pe de o parte, este adevărat că numărul intelectualilor, respectiv numărul absolvenților de facultăți a crescut foarte mult în ultimele decenii. Fac o paranteză: este cunoscută aberația potrivit căreia copilul care, la admiterea în facultate, era copil de muncitor sau de țăran era mai bine plasat decît copilul de intelectual, deci copilul de intelectual era nepotul muncitorului care și-a dat copilul la școală și a devenit astfel intelectual, deci putea fi considerată o victorie a socialismului faptul că tatăl lui ajunsese intelectual. Deci, noțiunea de intelectual era resimțită ca periculoasă, chiar dacă, ajungerea la studii era una din realizările...

VICTOR NIȚA : Se născuse și vorba „rați ai dracului de intelectuali”.

ANA BLANDIANA : Deci, chiar dacă foarte mulți din acești intelectuali satisfăceau cu anumită aproximație valențele termenului, fiind mulți, a crescut și procentul de intelectuali autentici. Pe de altă parte, s-a creat încet-incet o pătură, subțire, și printre ei scriitorii au fost mai numeroși decît alte categorii, denumită de francezi cu un termen rusesc, „intelighenția”, adică intelectuali care ies din cadrele profe-

siei lor și încearcă să gîndească contextul politic, social, filozofic, să se simtă responsabili pentru ceilalți și chiar să încerce să schimbe ceva. Vă rog să mă scuzați dacă o să am lipsa de modestie să vă spun două versuri care m-au obsedat în ultimii ani ai dictaturii și după aceea. Ele sint: „Pentru că sint în stare să înțeleg, / De tot ce înțeleg sint vinovată”. Păreră mea este că la baza însăși formării intelighenției în toate țările unde ea s-a născut, a stat acest sentiment al responsabilității și chiar culpei izvorite din înțelegerea lucrurilor. Această categorie, care a existat la noi în ultimii ani (mulți dintre dv. sint scriitori și știu) în cadrul Uniunii Scriitorilor, în primul rînd, devenise periculoasă inclusiv prin organizația ei de bază, care la un moment dat a și fost desființată, iar scriitorii membri de partid au fost trimiși la organizațiile de cartier ca să nu stea la un loc și să critice. Eu n-am fost membră de partid, dar auzeam relațiile de la ședințele de partid ale Uniunii, unde se dădeau adevărate bătălii politice. Deci toți acești oameni s-au simțit de-a lungul unor întregi decenii, chiar dacă prin opera lor se împotriveau, mai mult sau mai puțin vinovați de neconcordanța între capacitatea lor de gîndire și capacitatea lor de acțiune. Dar era îngrozitor de greu să spui ce ar fi trebuit făcut pentru a realiza cu adevărat ceva. Pentru mine, asta fusese cea mai mare problemă. Cartea care o să-mi apară peste cîteva zile — un roman scris în anii interdicției — are la bază această întrebare exasperantă: ce poți să faci ca să te împotrivești, în condițiile în care solidaritatea nu este posibilă ? Și nu era posibilă, cu adevărat. După revoluție, după ce-am realizat cu toții că revoluția a fost furată, ca să mă exprim pe scurt și banal, a fost clar că de data asta chiar noi vom fi vinovați dacă nu vom intra în luptă, pentru că de data asta solidaritatea era posibilă, libertatea de expresie exista, era singurul lucru care se cîștigase indubitabil, și atunci, dacă noi înțelegeam cum stau lucrurile, noi urmam să fim vinovați dacă le lăsam să derapeze din nou. Pentru că a fi om politic, nu se potrivește, ba poate chiar se opune, noțiunii de scriitor, și cu atît mai mult de poet, dar a fi luptător, dimpotrivă. Nimic din ce am fost sau am scris pînă la revoluție, nu se opune la ceea ce am făcut în acești doi ani.

GEORGE ARION : Dar s-a întîmplat ceva foarte interesant. Pînă în '90 puterea spunea: fiți artiști, veniți în cetațe, contribuiți la viața socială, după '90

„Eu nu sint prea sensibilă la noțiunile de stînga și dreapta”

puterea spune vedeți-vă de treburile voastre.

ANA BLANDIANA : Da, de fapt, într-o formă care pare antinomică se spune același lucru pentru că înainte a face politică însemna a te supune, a striga „Trăiască Ceaușescu”, în timp ce acum, a face politică însemnă a te împotrivi, a striga „Jos Iliescu”.

GEORGE ARION : S-a întîmplat ceva curios cu intelectualitatea românească. Sau poate nu-i curios, diferența de opinii a intelectualilor e legitimă, însă s-a întîmplat ceva curios, de la oamenii de la care noi nu ne-am așteptat să se situeze pe poziții, hai să le zic retrograde.

ANA BLANDIANA : Aș vrea să vă rog să nu coborîm pînă la nivelul numelor proprii și să vă spun că din punctul meu de vedere există două explicații diferite, care pot să mă facă să înțeleg evoluția unora dintre marii intelectuali ai țării, e drept, extrem de puțini, care sint de partea puterii, pentru că ceilalți, marea majoritate sint în cealaltă parte. Cred că cei ce se află de partea puterii sint de două categorii: unii sint pradă orgoliilor lor și răvășitoarelor invidii față de cei care au devenit vedete politice prin împotrivire și ei s-au simțit puși în umbră, și atunci au trecut, fără să se gîndească — într-un moment în care nu era gîtit de clar unde-i binele și, unde-i răul, iar după aceea au fost angrenați în sistem și n-au mai putut da înapoi — de cealaltă parte. Cealaltă categorie este, presupun, pentru că nu mă bazez pe dovezi, cea care a făcut jocul puterii și aparatului său represiv înainte, chiar dacă într-un mod secret și acum este obligată să-l continue...

VICTOR NIȚA : Din clipa în care ați participat la alegerea candidatului Emil Constantinescu, s-a schimbat ceva, adică au început telefoane, amenințări, insulte. Îmi închipui că au fost momente de presiune pe care aș vrea să știu cum le-ați trăit, cum le-ați depășit ?

„Am avut nevoie
de foarte mult curaj să rezist”

ANA BLANDIANA : Ce înseamnă schimbat ? S-a schimbat doar într-un singur sens, că pînă atunci mă insulta, calomnia, doar presa extremistă și a puterii, iar după aceea a început să mă insulte și cealaltă. Pentru mine, momentul de revelație a fost atîns în săptămîna în care cite o pagină întreagă din revista „Europa” și din revista „22” erau dedicate cu insulte aproape identice. Recunosc că am avut nevoie de foarte mult curaj să rezist, poate de mai mult decît oricînd înainte și că mi-am tras puterea dintr-un fel de încapătinare intelectuală în adevărul pe care l-am înțeles înaintea altora. De altfel, atunci cînd Emil Constantinescu a fost ales, pe baza unor audieri foarte serioase în cadrul Convenției, sentimentul meu a fost tot de victorie intelectuală nu de alt fel, bucurîndu-mă că analiza mea s-a dovedit corectă în prima ei parte, ceea ce mă putea face să sper

că și cea de-a doua parte a ei va fi la fel de corectă și marele electorat al țării va reacționa asemenea micului electorat al Convenției, ceea ce va însemna implicit victoria Convenției.

VICTOR NIȚA : Cind ați spus „analiza mea” este o greșală? Era vorba de analiza Solidarității Universitare.

ANA BLANDIANA : După ce întreaga presă a personalizat atât de exagerat, dați-mi voie și mie să le personalizez foarte puțin. Punctul de pornire a fost Solidaritatea Universitară, dar Alianța Civică, o organizație cu o pondere social-politică mult mai mare, a preluat și a dezvoltat aceste idei; iar eu le-am susținut în Comitetul Executiv al Convenției, fără această susținere ele având mai puține șanse.

GEORGE ARION : Îi place Anei Blandiana să fie nu cineva din chiar primul plan, dar cineva din planul al doilea al puterii?

ANA BLANDIANA : Nu. În general am o aversiune aproape maladivă față de ideea de putere, oricât de abstractă. Dacă așa gândiți, înseamnă că efectiv nu înțelegeți cum s-au petrecut lucrurile. Pentru mine, important este un singur lucru: să se schimbe ceva în așa fel încât să ieșim din anormalitatea în care eu, care nu sînt decît un om pe care Dumnezeu l-a făcut să scrie cărți, să mă simt vinovată dacă stau deoparte și îmi scriu cărțile. Pentru mine singurul vis este ca să ajung într-un moment, și sper din toată inima ca acest moment să fie la sfîrșitul lui septembrie, în care cei ce-și asumă destinul politic al țării, cei care candidează acum la toate nivelele, să funcționeze în așa fel încît poezii din România să nu mai treacă să se ocupe de politică. Eu, personal, în orice caz, mă voi număra printre aceștia.

TUDOR OCTAVIAN : Voiam să spun că încercînd să facem abstracție de faptul că ești femeie, dar nu putem face abstracție de faptul că ești singura femeie care se află în primul plan al politicii. Ce se întîmplă cu femeia română?

ANA BLANDIANA : Mai întîi aș vrea să precizez că eu nu sînt acolo unde sînt pentru că sînt femeie. Dar dincolo de acest amănunt, lipsa femeilor din prim planul politic mi se pare legată de obsesia malefică a Elenei Ceaușescu. Ani și ani, cu toții am fost oripilați de felul în care, pentru ca să n-o lase pe ea singură în casă, erau impinse obligatoriu și alte femei, știți cu toții că întreaga cultură era condusă de femei. Ei bine, odată scăpați de această obligativitate, și femeile și bărbații care ar fi trebuit să le susțină au reacționat invers. Mie asta mi se pare că este explicația. Însă nu asta mîr se pare problema. Părerea mea este că egalitatea între femei și bărbați va fi reală și totală nu în momentul în care femeile vor avea tot atîtea funcții ca bărbații, ci în momentul în care nimeni nu se va mai interesa dacă un post este ocupat de o femeie sau un bărbat. Nu un sex sau altul trebuie sprijinit, ci valorile care aparțin și unuia și altuia.

În ce au avut mai rău, stînga și dreapta s-au suprapus

ALEXANDRU PASĂRIN : Doamnă Blandiana, nu credeți că aceste fricțiuni care au apărut între Alianță și P.A.C. se datorează unor încercări ale forțelor de stînga de a slăbi Alianța, de a crea o diviziune? Adică nu sînt strecurate în Alianță elemente subversive?

ANA BLANDIANA : Vreau să vă spun că în general eu nu sînt prea sensibilă la noțiunea de stînga și de dreapta, am spus-o de nenumărate ori la tot felul de congrese în Europa. Cel puțin pentru Europa de Est sînt niște noțiuni care nu funcționează. Sigur, după o anumită perioadă, după intrarea într-o politică de tip normal, ele probabil se vor reumple de sens, dar începînd cu pactul Ribbentrop — Molotov și sfîrșind cu dictatura lui Ceaușescu, care era în egală măsură de dreapta și de stînga, este o lipsă de inteligență, dacă nu cumva de moralitate să vorbești de opoziția stînga — dreapta, cînd este evident că în ceea ce au avut mai rău ele s-au suprapus. Este de-ajuns să te uiți la

„România Mare” ca să nu mai poți să faci separația.

ALEXANDRU PASĂRIN : Ce părere aveți, au fost prezentați la T.V. cei 6 candidați la președinție, cel puțin trei au pedalat pe latura naționalistă, Vizavi de politica Convenției, ce părere aveți, ca șanse, dacă aceștia care pedalează mai mult pe latura naționalistă, au șanse mai mari în fața electoratului decît Convenția Democratică ținînd cont că în Convenție se află și U.D.M.R.-ul.

ANA BLANDIANA : În primul rînd aș propune să nu-i confundăm pe unii cu alții. Nu cred că naționalismul domnului Funar este de același fel cu naționalismul domnului Druc, pentru că în timp ce în spatele naționalismului domnului Druc, și folosesc acest termen pentru că în Basarabia el are conotații pozitive, este de fapt un patriotism fierbinte, de tip pașoptist, în spatele acestui sentiment acut se află o tragedie, în spatele naționalismului domnului Funar se află niște calcule și niște patologii politice.

TUDOR OCTAVIAN : Iliescu a uitat Basarabia.

ANA BLANDIANA : Iliescu a folosit un asemenea limbaj de lemn încît aproape nu am reușit să-l urmăresc.

TUDOR OCTAVIAN : Toți pedaleau înainte și înapoi, numai el pedala în părți.

„Dragostea de țară este ceva cu adevărat sfînt”

ANA BLANDIANA : În ceea ce privește patriotismul Convenției, îmi dați voie să vă răspund foarte personal. Eu sînt în planul dragostei de țară nevoie de aceeași decență pe care o am în planul dragostei pur și simplu. Niciodată nu i-am crezut pe cei care se bat cu pumnul în piept că nu-și înșală nevesta, niciodată n-am crezut în femeile care fac tapaj din faptul că sînt cinstite. Întotdeauna în dosul acestor declarații trebuie să te aștepti să găsești mari adultere. Dragostea de țară este ceva cu adevărat sfînt — am o anumită jenă chiar în a vorbi despre asemenea lucruri — din ea nu se face capital politic. A face capital politic din dragostea de țară este la fel cu a face din credința în Dumnezeu un capital politic, este ceva inacceptabil din punct de vedere moral. Eu cred că oamenii care formează Convenția, marile personalități, de la Doinea Cornea care a fost singurul om pe care s-a bazat prestigiul României în lume, timp de mai mulți ani, pînă la dl. Coposu, care a stat atîția ani în închisoare ca să rămînă credincios principilor lui Iuliu Maniu și — cu siguranță unul din cei mai mari patrioți ai istoriei noastre din toate timpurile — acești oameni n-au nevoie să bată toba în legătură cu sentimentele lor față de România. Sigur, faptul că despre ei, despre cei din Convenție se spune că vînd Transilvania ungurilor, ar putea să-i facă să înceapă să explice și să argumenteze că nu o vînd, dar abia asta ar însemna să cadă în cursa acestei politici de o vulgaritate fără seamăn. Transilvania nu poate să fie vîndută, nu numai pentru că Transilvania este jumătate din România, — o jumătate în care populația românească reprezintă 80 și ceva la sută — ci și pentru că nici o țară din lume la această oră nu-și poate permite (presupunînd chiar că ar avea puterea, ceea ce e în afara oricărei discuții) să anexeze un teritoriu de o asemenea mărime în care populația majoritară, peste 85 la sută, să aparțină altui popor. Ceea ce face Convenția este să militeze pentru prestigiul României, aceasta este forma de patriotism singura reală la această oră în lume. Părerea mea este că ceea ce a făcut primarul Clujului în ultimele luni, s-a opus României, prestigiului ei, și intrării ei în rîndul țărilor civilizate, într-o măsură mai mare decît ceea ce au făcut dușmanii României aparținînd altor popoare. Am participat în ultimii ani la destule reuniuni internaționale, la destule congrese ca să-mi dau seama că a fi patriot înseamnă a fi ireproșabil din punct de vedere democratic și al respectării drepturilor omului. Asta e singura cale pentru a dovedi că-ți iubești țara, pentru a încerca să transformăm România într-o țară normală. Nu-i pentru prima oară cînd o spun, ideea-lui nu mi se pare a pune România în

centrul lumii, — de altfel, pămîntul este rotund, nici o țară nu este centrul lumii — idealul mi se pare a o pune în rîndul lumii, de unde am fost scoși de multe zeci de ani, în ultimul deceniu mai mult chiar decît înainte.

Risul lui Brucan și transformarea omului simplu în călău

Am reintrat în lume și chiar în centrul ei senzațional prin revoluția din decembrie, dar după aceea, printr-un act de trădare națională, această extraordinară explozie a noțiunii de român a fost răsturnată și încărcată de sensuri opuse. După ce toată planeta s-a îndrăgostit brusc de români, am avut privilegiul să ajung în Europa la începutul lui ianuarie '90 și să descopăr că funcționau niște sentimente cu adevărat magice. A fi român reprezenta o calitate în sine, a aparține acestei țări era un merit. Și am avut nefericirea să umblu prin lume după iunie '90 cînd a fi român era o rușine; trebuia să dovedești într-un mod absolut strălucitor că ești o valoare ca să-și pună cei care te ascultau problema că ai putea fi o valoare. A fi român însemna a fi sălbatic. Mă aflam la Montreal în timpul evenimentelor din 13—15 iunie cînd televiziunea canadiană, ca probabil toate televiziunile lumii, era dominată de imaginile din România. Nu știu cum au fost programele altor televiziuni, dar acolo se repetau într-un mod obsedant două imagini; ceea ce rezulta era un efect profund artistic de tip abisal. Era printru multe scene cu mineri, o scenă în care o femeie însărcinată, doborîtă la pămînt, și lovită cu bocancii în burtă de patru bărbați care păreau desprînși dintr-un film de groază. Peste această scenă era suprapus un ris al domnului Brucan. Cred că era un efect de montaj, pentru că era un ris mai mult decît firesc, care dădea un efect înspăimîntător, iar întrebarea care mi se pune mereu era: cum vă explicați că o loveau cu picioarele în burtă? Asta nu ține de politică!

GEORGE ARION : Și ce răspundeți?

ANA BLANDIANA : (stă cu capul în jos și nu zice nimic. După o pauză): E o întrebare la care nu se poate răspunde. Am încercat să răspund, nu știu pe cine am convins, același lucru pe care am încercat să-l spun și în septembrie '90 minerilor și care este acum părerea mea: cei mai jigniți atunci au fost nu femeia lovită, nu intelectualii amenințați, ci minerii. Ceea ce am încercat să explic atunci caedienilor a fost că printru crimele care s-au petrecut în România, una dintre cele mai îngrozitoare a fost transformarea unor oameni simpli, care au avut o viață mai grea decît a tuturor, care erau cei mai dezmoșteniți decît toți, în niște călăi. Calitatea de victimă mi s-a părut întotdeauna mai ușor de suportat decît cea de călău.

EUGEN CHIROVICI : În legătură cu acel moment sublim care a fost Piața Universității, cum vă explicați evoluția ulterioară a lui Marian Munteanu?

ANA BLANDIANA : Pot să vă spun puține lucruri despre Marian Munteanu. El a fost alături de noi, cei care au creat Alianța la început, de altfel ideea Alianței s-a născut în timpul marșului în alb organizat, după cum știți, în 13 iulie '90, pentru eliberarea lui. A rămas alături de noi, e-adevărat că implicat din ce în ce mai puțin, pînă în clipa cînd s-a creat Partidul Alianței Civice. Cel mai mare impact în viața publică îl avea Alianța Civică, era evident că F.S.N.-ul pierde vîzînd cu ochii din popularitate și din impact, dar nu era deloc evident, dimpotrivă, că această pierdere a F.S.N.-ului trece la partidele opoziției, dimpotrivă, eu cred că ceea ce pierdea F.S.N.-ul trecea fie în absenteism sau spre extremele stînga și dreapta și atunci mi se părea un semn de responsabilitate și chiar de sacrificiu, pentru că cei care au format Alianța Civică și cei care au rămas la ea am pornit din aceste idei politice pînă la limita luptei pentru putere. Deci luam din politică totul, cu excepția luptei pentru putere, încît crearea unui partid însemna un sacrificiu prin faptul că renunțam, chiar dacă pentru alții dintre noi, nu pentru noi înșine, la acest principiu de bază. Deci Marian

a ieșit atunci din Alianță protestînd și vreau să spun că e posibil ca el să fi avut atunci dreptate. Dacă în acel moment ne-ar fi venit ideea de a face să intre Alianța Civică în ansamblul ei în Convenția pentru instaurarea democrației, acum sînt convinsă că ar fi fost mult mai bine. Alianța Civică ar fi fost mult mai puternică decît sînt acum la un loc Alianța și Partidul Alianței, iar partidele din opoziție ar fi avut de cîștigat. Dar, cu toții am fost și sîntem încă, într-o oarecare măsură, diletanți. Ce n-am mai înțeles a fost momentul în care, după citva timp, el însuși a format un partid, pentru că dacă Alianței i-a reproșat formarea unui partid, atunci el însuși ar fi trebuit să opteze pentru soluția de a intra în partidele deja existente. Însă în același timp m-am obișnuit să nu judec foarte aspru pe nimeni, pentru că toți evoluăm în permanență, și încă o dată o spun, singurii profesioniști în politică în România sînt fosta nomenclatură, toți ceilalți sînt diletanți, presărați din loc în loc cu cîte un om politic de dinainte de război.

EUGEN CHIROVICI : Dar cu Marian Munteanu, cu linia lui ultranaționalistă, cum vedeți...

ANA BLANDIANA : În continuare nu mai știu aproape nimic despre Marian Munteanu, decît din auzite, ca să spun așa, și pentru că despre mine am auzit atîtea lucruri care nu sînt adevărate, m-am obișnuit să nu mai cred nimic ce știu din auzite. Oricum, nu sînt o adeptă a ultrasentimentelor de nici un fel.

GEORGE ARION : Un interviu de-al nostru mai vechi se încheia zîmbînd. Am dori cîteva cuvinte în legătură cu posibilitatea speranței de a încheia zîmbînd.

ANA BLANDIANA : Nu mă îndoiesc că și Convenția și candidatul ei la președinție vor cîștiga. Și asta nu pentru că îmi spune inima, ci pentru că îmi spun sondajele. Iar după aceea, oricît va fi de greu, lucrurile vor evolua într-o marjă de normalitate care vor permite și speranța și zîmbetul. În cadrul acelei normalități, un om ca mine — care n-a acceptat niciodată să candideze și nu va accepta niciodată vreoa funcție — va zîmbi în măsura în care i se vor îndeplini profețiile politice și-și va lega speranțele numai de viitoarele sale cărți. De altfel, proxima dintre ele va apărea în librării peste cîteva zile. Se numește „Sertarul cu aplauze” și este un roman scris în ultimii zece ani.

GEORGE ARION : Deci, putem încheia zîmbînd.

„Nu sînt decît un om pe care Dumnezeu l-a făcut să scrie cărți”

EXTERNE

UNIREA ȘI CANOANELE EXTERNISTE

DI Adrian Năstase, ministrul de externe al României, îl mustră aspru pe dl Emil Constantinescu, candidatul la președinție al CDR, pentru că dl Constantinescu abordează problema reîntregirii României (prin revenirea teritoriilor românești din răzărît la patria-mamă) fără să se supună rigorii, normelor, tehnicilor, rutinei, preceptelor și canoanelor Ministerului de Externe și fără să utilizeze terminologia acestuia. Desigur, diplomația, ținută să acționeze după reguli stricte, are rolul ei bine determinat în rezolvarea a numeroase probleme, în descurcarea multor fire deosebite de încalcite. Dar diplomația are forțe și posibilități limitate și de aceea ea nu trebuie lăsată să ducă singură războiul politic. Alții trebuie să vină cu berbecii și să facă găuri în zid, pe unde apoi diplomația să poată să se strecoare. Deci, pentru a găsi anumite soluții, este nevoie ca unii oameni să se abată de la canoanele diplomatice, să calce pe alături. Totodată, se știe că anumite noduri sunt așa de încalcite încât trebuie tăiate cu sabia.

Am spus toate acestea pentru a dovedi că dl Emil Constantinescu poate aborda cu succes probleme de politică externă și altfel decât o fac funcționarii ministerului de resort. Cât privește problemele de fond, trebuie să arăt că nici măcar nu-i nevoie de a scoate sabia din teacă (spre a tăia nodul), ori de a face „greșeli” în gramatica politică, spre a forța pe această cale mersul înainte. Pentru că intervenția dlui Adrian Năstase — pe care, am arătat și cu alte prilejuri, îl stimez și-l prețuiesc foarte mult — este vulnerabilă chiar menținându-ne strict în perimetrul canoanelor externiste. Nu rezistă criticii nici cele spuse de Domnia sa cu privire la faimosul tratat româno-sovietic „de amicitie” (pentru că nu explică de ce n-am repudiat acest tratat imediat ce nu mai trăgeam nici un folos — dacă am trcis vreodată vreunul — de pe urma lui), nici cele referitoare la documentele Helsinki și Paris (care interzic doar modificări de granițe prin forță, nu pe cele prin bună înțelegere). Iar cînd vorbește de unirea celor două țări române, ministrul nostru de externe are tot timpul în vedere ce s-ar întâmpla dacă România ar purcede la realizarea acestui act cu anasina, fără ca cealaltă parte să „achieseze”, ce-am păți atunci, cum ar reacționa comunitatea internațională și forurile internaționale etc. În realitate, problema problemelor este cum să facem ca factorii de decizie din cele două țări române să vrea să înfăptuiască unirea și să treacă la acțiune.

Restul ar veni în chip firesc. Întrucît este în afara oricărei îndoieli că de la un anumit punct, de la un anumit moment încoace, unirea României cu Republica Moldova a depins (și așa stau lucrurile și în prezent) exclusiv de conducerile de la București și Chișinău. Dacă cele două conduceri (și în primul rînd cei doi președinți) cad de acord asupra unirii, procesul se poate declanșa în orice moment.

Acuzația ce li se aduce, pe foarte bună dreptate, domnilor Iliescu și Snegur este că de o bună bucată de vreme au avut această posibilitate și n-au folosit-o. Să nu-mi spună dl Iliescu că în cazul cînd ar fi căzut de acord cu președintele Snegur să facă unirea, Europa și America ar fi sărit repede să-l oprească. Să nu-mi spună, că nu-l cred. Să nu-mi spună dl Snegur — pentru că nu-l cred nici pe el — că dacă ar fi căzut de acord cu președintele Iliescu să facă unirea, Kremlinul ar fi venit în toate dățile cu trupe ca să-l oprească. Au fost destule momente — am arătat altă dată care au fost ele — cînd Kremlinul n-ar fi intervenit. Trebuiau prinse aceste momente. Ele au fost însă pierdute. Acestea sunt reproșurile, acestea sunt problemele. Concluziile sunt de la distanță vizibile cu ochiul liber.

ION D. GOIA ■

„Retorica inamicală...”

● Capetele rase“ din Ungaria, altfel spus „junii fasciști”, fac ravagii în stil tradițional. Pînă acum au intrat în colimatorul lor diplomați arabi, studenți africani și ți-ganii indiferent de sex și vîrstă. Cei 700 000 de țigani unguri au început să se agite. ● Fără salariu, fără pensie, fără audiență la public și fără înțelegere din partea autorităților albaneze, Ramiz Alia, incriminat de curînd pentru abuzuri de tot felul a cerut protecția unor organisme internaționale. Tardiv. ● Furtună la ONU: va rămîne sau nu „mica Iugoslavie” în organizație? O parte a membrilor Națiunilor Unite contestă dreptul la succesiune a actualei Iugoslavii — asupra vechiului fotoliu în timp ce cealaltă parte parcă ar accepta. Dacă la New York se decide excluderea, ea va avea ireparabile efecte în lanț. Mica Iugoslavie urmează să sară și din celelalte organisme cu vocație regională sau internațională. Îi rămîne, în

schimb, războiul. ● „Vecernie Novosti” din Belgrad lansează o informație fulminantă: 30 000 de mujahedini, voluntari musulmani ai Jihad, din Algeria, Pakistan, Iran,

TURNUL BABEL

Sudan, Turcia etc., participă la luptele din Bosnia-Herțegovina. Ceea ce nu s-a reușit în războaiele din sud, în anii lungi de confruntări bărbătești, riscă să se înfăptuiască în Balcani... ● Zvonul că președintele Mitterrand este grav bolnav a inflamat bursa din Paris și a scufundat opoziția într-o nerăbdare plină de compasiune. Ulterior s-a precizat că leziunile canceroase de care

S-A ÎNTORS MAȘINA LUMII

Lenin — agent al Germaniei

„Intrarea lui Lenin în Rusia a reușit. El lucrează în întregime potrivit voinței noastre. Guvernul german este mulțumit de activitatea lui Lenin”. Aceasta este vestea pe care un agent german din Stockholm o transmitea la 17 aprilie 1917 Statului Major al Berlinului, care la rîndul său o transmitea Ministerului german al Afacerilor Externe. În cei peste 70 de ani de regim bolșevic, punerea în U.R.S.S. în circulație a unei astfel de informații fantastice ar fi fost taxată drept crimă oribilă, blasfemie, sacrilegiu, iar textul ar fi fost considerat drept un fals grosolan, o provocare. Astăzi se cunosc însă peste 400 de astfel de documente, din care rezultă fără putință de îndoială că pentru a face revoluția din octombrie și a-și menține la

putere regimul criminal, Lenin a fost finanțat de Germania. Prin această lovitură de maestru — slăbirea pînă la distrugere a unei țări puternice și prospere, cum era Rusia în timpul lui Stolipin, — germanii urmăreau nu doar eliminarea unui dîntre inamicii de pe cîmpul de luptă, ci descotorosirea în perspectivă de cel mai puternic concurent și rival pe care îl avea Reichul în Europa. În acest scop, milioanele de mărci germane au curs către Lenin și către guvernul său neîncetat: 5 milioane la 1 aprilie 1917; 10 milioane la 9 noiembrie 1917; 40 de milioane la 12 iunie 1918 ș.a.m.d. Suma totală atestată de documentele descoperite pînă acum se ridică la 1 miliard de mărci. Prin urmare, Lenin și ai săi au dus Rusia la dezastru și marasm, prin întronarea acolo a sistemului și regimului bolșevic, cu bani germani. Și cînd te gîndești că acestui agent al guvernului kaiserului i s-au ridicat statui în toate orașele și sațele iar leșul lui se află și-acum în mausoleul din Piața Roșie...

Dobrogea este românească

Din cînd în cînd, mai ales pentru a combate luările de poziție din țara noastră în favoarea cadrilaterului românesc, în presa bulgară apar articole cu privire la Dobrogea. Printre acestea se numără „Problema Dobrogei”, de Jeko Popov, publicat în „Otecestven Vestnik”, și „În țara vecină de la nord, glasuri false revizuiesc istoria”, apărut în ziarul „Duma” sub iscălitura lui Nikolai Jeev. Articolele au aceeași schemă: România a dobîndit Dobrogea în 1878 în schimbul cedării către Rusia a Basarabiei de sud; pînă atunci, Dobrogea a fost mereu bulgărească; istoricii români n-au dreptate cînd susțin că Dobrogea este străvechi pămînt românesc, fiindcă unii politicieni români (V.A. Urechia, C.A. Rosetti) precum și unele ziare românești s-au pronunțat în 1878 împotriva sus-amintitului schimb de teritorii.

Procedul de-a contrapune unor lucrări istorice de azi (deci cu cercetarea științifică la zi) declarații făcute de politicieni cu mai bine de un secol în urmă este cel puțin bizar. O lucrare de istorie se poate combate numai prin date și argumente istorice, prin nimic altceva. Iar istoria arată limpede — Dobrogea este pămînt românesc. Cît privește susținerile din 1878 ale unor gazetari sau oameni politici români, ele au avut un caracter strict conjunctural, o menire precisă în epocă: de a împiedica pierderea de către România a celor trei județe din sudul Basarabiei. În nici un caz ele nu pot constitui argumente pentru istorici și cu atît mai puțin certificate de proprietate pentru un stat sau altul.

ION D. GOIA ■

UMBRA LOR NE APASĂ ÎNCĂ

Norocul nostru e că ei nu pot candida. Ghinionul nostru e că urmașii lor pot.

președintele nu este străin nu sînt alarmante. Pînă la urmă tot balamucul s-a redus la o banală operație de prostată. În felul acesta, la 76 de ani ai săi, Mitterrand a votat pentru Maastricht cu aerul că va vota tot așa și cu multe alte prilejuri. ● Tasat de Clinton care s-a instalat viril în fruntea clasamentului configurat de sondajele electorale, președintele Bush încearcă să refacă pe ultima sută de metri dezavantajul. Combustibilul său de ultimă oră se numește James Baker. Ca director de campanie Baker a reușit imposibilul: a transformat sub ochii alegătorilor identitatea psihologică și morală a candidatului republican. Modelat de fostul său secretar de stat, Bush a devenit de la o săptămînă la alta un personaj nou. Gurile rele șoptesc că din acest punct de vedere seamănă atît de bine cu Clinton încît acesta ar merita să înceapă să semene cu fostul Bush. Pentru a avea cu cine să lupte... ● Supra-contestatul președinte al Braziliei, Fernando Collor, va fi obligat să răspundă la 15 întrebări incluse într-un chestionar emis de Tribunalul Suprem. Se pare că opinia publică nu mai este curioasă să afle răspunsurile prezidențiale pe subiectul propriei sale compatibilități, ci unul singur: data cînd va demisiona.

RADU BUDEANU ■

Sindromul Mandela

Principala piedică în calea reglementării situației din Africa de Sud o constituie culoarea roșie a concepțiilor președintelui C.N.A.

Procesul de reforme pe care președintele sud-african Frederik De Klerk l-a început în urmă cu doi și jumătate se află într-un impas pe cit de greu de prevăzut, atunci, pe atît de dificil de surmontat. La începutul lui 1990, gestul lui De Klerk, de a-l elibera pe Nelson Mandela, și cel de a legaliza grupările de opoziție negre prefigurau, parcă, o evoluție politică dacă nu foarte liniștită, cel puțin lipsită de zbucimări catastrofale. Nu a fost așa. Deși succesul referendumului din primăvară asupra continuării procesului de reforme părea să contureze un alt fel de viitor, la mijlocul lunii iunie, Congresul Național African renunța la tratativele duse, pînă atunci cu autoritățile, acuzînd guvernul de implicare în violențe „motivate politic”. Dezmințirile oficiale ale președintelui De Klerk nu au folosit la nimic, iar negocierile în vederea unei noi Constituții, lipsită de nuanțe rasiale, s-au suspendat „sine die”. Recentele incidente sîngeroase din bantustanul Ciskei au demonstrat că o menținere a non-cooperării nu poate decît să împingă Africa de Sud pe o pantă greu controlabilă. Campania, dusă de organizația prezidată de Mandela, împotriva bantustanilor și teritoriilor „independente” a provocat violență și pare evident că o prelungire a ei nu poate avea decît efecte similare. Adept mai mult al unei schimbări ultra-rapide, eventual prin constrîngere, decît al tratativelor cu o „cealaltă parte”, care a inițiat și se arată în continuare favorabilă normalizării regimului, liderul ANC furnizează noi argumente în favoarea ideii că fostul deținut-simbol nu se desprinde (voit sau nevoit) de concepțiile comuniste. Astfel, avertismentul lansat, după referendum, de către conservatorul Treurnicht apare de o tristă actualitate: „Nu ne forțați să trăim, pe viitor, sub un guvern marxist!” spunea acesta în martie. Singura soluție este ca diplomația lui De Klerk să izbutească să contracareze actuala tendință manifestată de conducerea comunistă a ANC.

RADU RUSCANU ■

Toasturi de tranziție

HAI NOROC BUN!

• O bere de import va costa 700 de lei

Bucureștiul se confruntă cu o „dughenizare” de proporții, comparativ cu alte orașe, urmarea fiind aspectul jalnic al unei capitale lăsate la voia întâmplării. Pe bună dreptate, oamenii sînt revoltati că nu se întreprinde nimic pentru ameliorarea și stoparea situației, dînd vina pe Primăria capitalei. În aceste condiții tensionate, a apărut Dispoziția nr. 338, din 15 iulie a.c., dată de primarul general al capitalei, dl Crin Halaicu, privitoare la condițiile pentru exercitarea activității comerciale și de prestări servicii.

Organismul îndrituit să aplice respectarea Dispoziției, dar și a Legii 32/68, Legii 12/90, Hotărîrii Guvernului nr. 952/90, Legii 32/82 și Legii 10/82, este Corpul de Control Comercial al Primăriei București. În luna august a.c., s-au efectuat 309 controale (138 cu abateri); s-au acordat 145 de contravenții; au fost sancționați cu amendă 114 lucrători și 24 cu avertisment; valoarea amenzilor aplicate, 1.122.000 lei și conform Legii 32/68 — 362.000 lei; potrivit Legii 12/90, au fost sancționați cu amendă 23 de lucrători, valoarea amenzilor — 712.500 lei și amenzi încasate de 223.750 lei; prin Hotărîrea Guvernului nr. 952/90, au fost sancționați cu amendă 18 lucrători și valoarea amenzilor a fost de 115.000 lei și încasate conf. Legii 32/82 — 45.000 lei; în urma Legii 10/82 au fost sancționați cu amendă 66 de lucrători, valoarea amenzilor — 242.000 lei și încasate conf. Legii 32/68 — 66.000 lei; valoarea produselor scoase din circuitul comercial ca fiind necorespunzătoare calitativ sau avînd termen de garanție expirat, s-a cifrat la 426.000 lei.

Deci, numai în luna august s-au încasat cca. 4 milioane de lei pentru nerespectarea legilor. Pentru a fi credibili, vom da cîteva exemple:

1 Depășirea adaosului co-

mercial — La „Electra Trading” (Calea Victoriei nr. 216), la vînzarea pantofilor se aplica un adaos comercial mai mare cu 3,5% decît cel declarat. A fost sancționată lucrătoarea Maria Focșeneanu cu 10 mii lei amendă, conf. Hotărîrii Guvernului nr. 211/91. La „Geta” SRL (str. Măgura Slătioarei nr. 1) băuturile se vindeau cu adaos comercial mai mare decît cel

4 milioane de lei amenzi pe luna august

declarat — a fost sancționat patronul, Paul Cubanski, cu 10 mii lei.

2 Nedeclararea de către agenții economici la organele fiscale a adaosurilor comerciale și a celor de comision. Au fost 6 cazuri, sancționate cu amenzi de 30 mii lei („Electronic System” — Calea Victoriei nr. 114; „EMCO” SRL — str. Vasile Conta nr. 7-9; „Double — P Impex” — str. D-na Oltea nr. 88 etc.).

3 Efectuarea actelor de comerț fără îndeplinirea condițiilor legale (lipsa autoriza-

Datorită noilor reglementări care vor intra în vigoare de la 1 octombrie, tot mai mulți întreprinzători particulari sînt pătrunși de panică. Din discuțiile purtate cu proprietari de firme mici am înțeles că o mare parte din ei consideră că se duce o luptă dură, de interese, pentru a anihila activitatea micilor întreprinzători. O cutie cu bere de import va costa 709,40 lei. Calculul este simplu. Achiziționarea se face la 0,33 \$ S.U.A. Aceasta reprezintă 133,6 lei. 60 la sută vamă = 22,70 lei. Total 236,56 lei. Urmează Impozitul pe Circulația Mărfurilor și suma se ridică la 591,40 lei. Adaosul comercial de 20 la sută va urca prețul de desfacere la 709,40 lei. În aceste condiții va fi foarte greu să se suporte de către cumpărător orice produs din import. Nu ne mai rămîne decît să ne întoarcem la dragostea dîntii, produsele noastre, așa cum sînt, bune sau rele. Hăi noroc. Noroc bun ?

VALENTIN LEAHU ■

ției sanitare) — 8 firme sancționate cu amenzi de 60 mii lei: „Florin Real Estate” (B-dul Nicolae Bălcescu, lângă restaurantul „Pescarul”); „Atraction” (Calea Griviței nr. 395); „CORAMI COM-IMPEX” (Sos. Giurgiului nr. 131); cele două „Electra Trading” din Calea Victoriei nr. 136 și 216.

4 Expunerea la vînzare a mărfurilor fără specificarea termenului de valabilitate ori expirat — 6 cazuri cu amenzi maxime de 20 mii lei, valoarea mărfurilor fiind de 426 mii lei.

5 Omisiunea afișării în unitate a prețurilor — 7 cazuri cu amenzi de 20 mii lei conf. Legii 12/90.

6 Nerespectarea programului de lucru obligatoriu stabilit și neafișarea acestuia, potrivit Hot. Guv. 592/90. — 22 de cazuri cu amenzi de 5 mii lei (ex. „SNC Mavrodin” — str. Olari nr. 2; „ILECOM Gastro Bar” — str. C.A. Rosetti nr. 20; „Tutti Frutti” — str. Liviu Rebreanu nr. 13 etc.).

7 Nerespectarea prevederilor Legii 10/82, privind menținerea ordinii și curățeniei, a normelor igienico-sanitare de expunere și desfacere a produselor — 69 de cazuri și s-au aplicat amenzi în valoare de 242.000 lei. Ex. „Club Monaco” — Calea Victoriei nr. 208; „Lefranc” — Calea Victoriei nr. 12; restaurantele: „Gambinus”, „Cismigiu”, „Expres Central” și „Tic-Tac” etc.

8 Refuz de preluare a ambalajului sticleos de la populație, contra numerar sau în schimb — 4 cazuri sancționate conf. Dec. 465/79.

Concluzia firească este că pseudo-privatizații noastre pot liniștiți să-și vadă în continuare de afaceri, ce contează pentru ei o amendă de 60 mii lei. În cercurile lor învîrt treburile de milioane, trecînd pe lângă lege, cum apa peste pietre.

ION RUSU ■

Five o'clock

CUM SE VEDE ROMÂNIA DIN ANGLIA

— Cred că mai potrivită ar fi întrebarea „Cum se vede România din Anglia de către un român”, deoarece, chiar dacă din 1976 îmi desfășor activitatea pentru o firmă engleză, părerea tot românească este.... Deci, cum arată România din Regatul Unit al Marii Britanii? Din punct de vedere al firmei RANK se întrezărește o mare speranță, însă o speranță chinuită, bîntuită permanent de teama că această promițătoare piață, cu exploziile de latinitate, cu turnurile neașteptate, cu sutele de partide și miile de părieri, cu oameni extrem de inventivi, poate dispărea subit

într-o nouă eră glaciară, pentru a reveni fulgerător la lumină, pentru a efectua o paradă amețitoare, lăsînd partenerul vlăguit de atîta tensiune și incertitudine... Dar totuși speranța, o încrîncenată și ambițioasă speranță....

Din punct de vedere al Angliei este mai greu de exprimat o opinie, nu sînt un localnic... Judecînd după simplificarea formalităților de viză, bine... Judecînd după amploarea luată de acțiunile culturale ale Consiliului Britanic, ar fi bine.... Judecînd după frecvența vizelor economice la nivel înalt și mediu, ar fi de bine.... Judecînd după precauția cu care industria engleză își plasează fondurile în România... avem planuri mari cu tine... cînd ai de gînd să te maturizezi...?... Rank Xerox, Rolls Royce, Beecham, ICI, British Aerospace, Glaxo și alte firme britanice de renume, își vor face — odată cu trecerea examenului nostru de maturitate — tot mai mult simțită prezența în România aducînd cu ele, în afară de cunoscuta seriozitate insulară și calmul tradițional brianic... „Five o'clock tea, please ?”

MARIAN POPA ■

CONTRARECLAMA

Nu vă sfătuim să mergeți la:

Magazinul
1 001 ARTICOLE

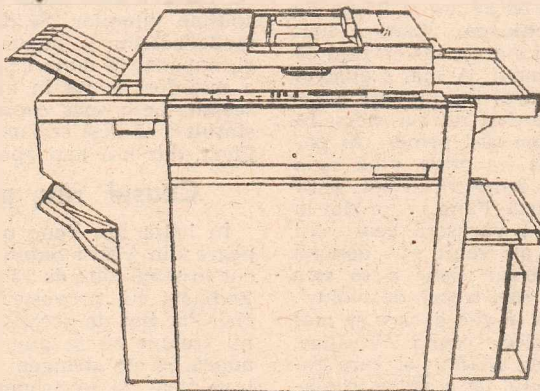
După reclama pe care o are magazinul la televiziune, vestitul „1 001 articole” al și mai vestitei firme, ai putea crede că, intrînd, te poți crede la Berlin. De îndată ce intri, știi precis că te găsești, totuși, la București și anume într-unul din acele locuri unde, la un serviciu mediocre și la mărfuri pe care în adevăratul Berlin le afli mai ales pe tarabele negustorilor de lucruri ieftine din Asia, doar prețurile sînt frumoase. Frumoase în sensul în care un meteorolog de serviciu ne anunța, într-o zi de 38°C la umbră, că „vremea rămîne în continuare frumoasă”. (Tudor Octavian).

RANK XEROX

RANK XEROX, Romania: București 70749 Str. G-ral Berthelot 27, Tel.: 12.00.53, Fax: 12.00.54

LIBERTATEA DE A-L ALEGE PE CEL MAI BUN

Copiator
Xerox 5052

5052

THE CLASS
AND QUALITY
OF RANK XEROX

LUMINIȚA
MIHAI:
„Tot timpul
fugeam la școală”

VIAȚA MONDENĂ LA UȘA CORTULUI

— De acum trebuie să-ți spunem „Prințesă”?

— Eu întotdeauna am fost o prințesă, așa că nu e ceva nou. Doar că acum au recunoscut-o și autoritățile și avem, într-adevăr, un Rege al romilor nomazi căldărari în țară. Întimplător este tatăl meu. Ceea ce aș vrea să subliniez presa este că nu facem noi alte legi ci ne supunem legilor statului în care trăim. Titlul ăsta l-a obținut după foarte multă luptă politică pe care a dus-o. A ajutat acest popor și poporul l-a răsplătit din inimă, dându-i o funcție.

— Și ciți supuși are regele țiganilor?

— Ciți îl iubesc! Tatăl meu a încercat să unească toți țiganii laolaltă, că sînt foarte mulți, 17 specii. Ei, bine, de 3 ani sînt dezbrinați și asta e în toate țările din lume. E mare diferență între noi și celelalte specii. Deviza țiganilor căldărari e munca. Dacă muncești, ai! Țiganul nostru nu stă să doarmă. Se gîndește cum să facă mai repede cazanul și-și strînge bani ca

să-și cumpere o mașină frumoasă. Sau să-și facă o casă. De cazane de țuică și de căldări a fost întotdeauna nevoie la țară, așa că e o meserie bănoasă. Țelul ăsta al nostru, cu munca, ar fi bun de dat de exemplu și românilor.

— Dar de ce nu încercați să-i strîniți pe ceilalți țigani, care ne fac țara de ris?

— Păi, am fost în America și mi-a fost rușine să spun că sînt din România. A trebuit să zic că-s din Polonia. Da' nu pentru țigani, pentru chestia cu minierii.

— Dar țiganii?

— Nu se poate face nimic cu ceilalți. Pentru că dacă un om n-a muncit în viața lui și doar a furat, nu poți să-l pui să muncească. Sau cum sîntăia din București, care fac bișniță pe stradă. Păi, ce? Aia e meserie? Noi nici nu-i băgăm în seamă. N-ai ce discuta cu ei că nici nu vorbesc limba țigănească. Lîr le e rușine să zică că sînt țigani. Ei nu mai păstrează nici un obicei. Se căsătoresc cu cine vor ei. La noi, căsătoria este numai în ef-

Luminița, prințesă de Cioabă:

TATĂL MEU,

nie și numai de aceeași specie.

— Și dacă te îndrăgostești de un român?

— Păi n-am voie să mă îndrăgostesc de un român! Au fost cîteva cazuri și au fost expulzați din etnie.

— Și dacă ți se întîmplă, totuși?

— Ei, ești prea curioasă! (rîde) Depinde de individ, știi!... Nu, nu se poate! Pe urmă, la noi se căsătoresc de foarte mici și de asta nu apar probleme de astea, să-ți placă altu'. Ce

— S-a mai întîmplat ca un bărbat de-al nostru să se căsătorească cu o româncă de-a voastră. Sînt scoși din etnie, au pierdut toată demnitatea lor, luîndu-și românce.

— Da' de ce, dragă? Ce-avem noi?!

— Pentru că nu și-au luat românce care să fie învățate, cu cîte o facultate, ca lumea! Ce-au luat? O româncă dintr-o familie vai și amar de capu' ei, care făcea troțuarul, nu? Păi, așa nu merge! Uite, de ce nu s-a căsătorit unul dintre ei cu o româncă așa, ca tine?!

știi tu la 12 ani ce-i iubirea?

— Adică, tu te-ai căsătorit la 12 ani?

— Eu am fost căsătorită la 16 ani și eram declarată în toată țara fată bătrînă. Și nu mă înțelegeam cu el pentru că tot timpul fugeam la școală. Nu știu dacă există alt copil care s-a luptat atîta pentru școală!

— Să înțeleg că acum nu mai ești căsătorită?

— Asta nu trebuie să știe admiratorii mei! Viața mea personală îmi aparține. Că dacă m-apuc să-ți povestesc cum m-am luptat eu să termin școala și cît m-am luptat ca să public poezii, nu-ți ajunge revista ta pe un an. Tot talentul l-am moștenit de la tatăl meu și datorită lui fac eu poezii. Condiția femeii la noi e să fie supusă, să-și vadă de cratiță și copii. Eu am dat naștere la poezii. Am făcut și o revistă, foarte bine primită. L-am urmat pe tata, că el a fost primul în toate ce le-a făcut etnia asta. El a

fost primul care s-a tuns. A tuns țiganii, i-a dus la frizer, le-a tăiat bărbile. El a fost primul care și-a construit o casă. Pînă atunci stăteau corturi. El a fost primul care și-a dat copiii la școală. Imediat i-au luat exemplul. El a fost primul care și-a cumpărat o mașină și un televizor. Deci, tot noul a intrat în viața romilor datorită lui. D-aia îl iubesc! Că mai e și cîte o oală neagră, ca Rădulescu Iulică... care face scandal pe toate ziarele și-l atacă pe Domnitor Rege, e greu de înțeles. Asta a stricat toată viața prin pușcării, se poate verifica! El a fost cel care spune „Cutare are 10 ducați de aur” și nu lăsa pînă nu se făcea dosar penal țigan. Și ca să scape de închisoare, țiganul dădea aurul. Din cauza lui s-a dat tot aurul la stat! Pe urmă, el nevestăsa și cu un cumnat au făcut un partid și tot timpul face niște buzuri foarte excesive. S-a învățat pentru că tot timpul a stat prin pușcării, are o facultate foarte mare, pul!

— Dar ciți țigani are de partea lui?

— Păi, ciți țigani are, că doar a lăsat în iunie bătaie în hol la „Unirea”! L-au bătut țiganii de a fost vină, și a stat două săptămîni în casă. Țiganii-l urăsc, că le-a luat aurul. Că să-l iubească, cînd din cauza lui s-a mîniat și arestați pe vremea lui Ceaușescu, îi băteau și-i schingiuiu! Făcuse dulescu ăsta a fost întotdeauna nimeni și un nimeni a rămas! Iar hai să-ți spun de unde pornește conflictul ăsta. Rădulescu e bunicul, poatei Excelenței Sale. Fiul lui a fost căsătorit cu sora mea, Lucia și ei au o fetiță, Tifani, care e cetățean american. Ei doi s-au căsătorit în America și după ce s-au întors în țară nu s-au înțeles în căsnicia lor, îi privește! Asta sora mea a plecat iar în America și el a rămas la Sibiu. S-a căsătorit și a luat o româncă. Deja a pierdut demnitatea toată familia lui Rădulescu, știi, nu-i convine chestia asta și vrea să se răzbune.

— Deci e o problemă de familie?

— Da, și Rădulescu își permite vorbească în numele romilor! Adică după ce i-ai schingiuit o viață, acum să te faci mai mare peste ei?

— La alegeri cine-i va reprezenta pe țiganii din România?

— Păi, sînt foarte mulți, dar, după părerea mea, nici unul nu merită.

— De ce n-ați luptat, să fiți u-

— Da' voi ce-ați făcut pînă acum de în afară de Iliescu nu știți pe cine să-l votați? Nu vezi că sîntem toți aceeași oală? Eu n-am nimic cu domnul Iliescu, da' de ce Nicu Ceaușescu?

O CRIMĂ COSTĂ 60 000 DE LEI

FIȘĂ DE CRIMINAL

■ Ștefan Staicu ■ Fiul
lui Aristide și al Că-
sandrei ■ 48 de ani ■
Zodia Peștelui ■ 7
clase și 7 ani de-
acasă ■ Fără soție ■

După omor mulți viteji s-arată

Dimineața, Fane s-a trezit mahmur și și-a dat seama că nu-i a bună cu ce i s-a întîmplat aseară la țata Garofița în casă. Țăica avea 69 de ani și îl știa de cînd era de-o șchioapă. Fane a luat drumul pădurii și s-a ascuns crezînd că nu-l va dibui nimeni. A mai săpat el de muierile din jurul lui, pe care a încercat să le violeze și nu i-a mers. În pădure n-avea cine să-l prindă. În pădure i-a mers cît i-a mers, pînă ce a prins de veste că e neagră de tot. Țata fusese găsită moartă. Fane s-a predat la poliție. Toți care-l văzuseră beat și-i știau obiceiurile au venit să depună mărturie. Prea tîrziu. Fane o să stea la pîrnaie pînă o să-i treacă de violuri. Pînă cînd iese nu se știe dacă o să mai aibă cu ce, zice coara Vasilica, tot de-o vîrstă cu victimă și care fusese și ea pe punctul de a cădea în plasa zbanghiului de Fane.

Cîinele pe limba lui piere

„O să-i putrezească oasele în pîrnaie, ardi-l-ar focul”. „A găsit ce a căutat”. „S-ar fi dat-și la bunică-sa, de-ar fi fost vie”.

Ștefan Staicu a mai fost condamnat de cinci ori în viața lui. Pentru furt, viol, ultraj contra bunelor moravuri, tulburarea liniștii publice, ultraj cu violență. În '90, după ce a scăpat din penitenciar, s-a întors la vatra părintească, unde nu mai avea pe nici unul din bătrînii săi. Acasă în comuna Berești-Meria, satul Prodănești, a muncit cu ziua pe la unul, pe la altul, ca să-și asigure țuica zilnică. Cînd bea se certa cu toată lumea după cum reiese din spusele sătenilor. Se dădea apoi la femeile bătrîne și singure. „Avea, maică, el, năbădăi la muieri bătrîne”. Garofița a mai fost odată în miinile lui, dar a scăpat. Le-a spus copiilor. Aceștia au sfătuit-o să facă reclamație la poliție. A făcut, dar n-a mai apucat s-o ducă.

Ceasul rău, pisica, 13

În beția lui, Fane n-a văzut pisicile negre din Vatra Satului, care i-au trecut în toată ziua de 13 august prin față. Zodiacele lui prevesteau numai nenorociri. Fac haz de necaz, dar cu un nebun nu trebuie să te pui. „Ce să fi făcut, maică, să ne strîngem toate babele într-o casă și să scăpăm de pandaliu” ăsta, să nu ne reguleze? Poate că la

unele le-a și plăcut, că o fi fost stătute”.

„La noi nu ne prea arde dă de-alde d-astea. Sîntem cu grijă toată ziua. Nu ne uităm în gura lui” baba Rada că e obosită de vreme”. Fane s-a certat cu Ghionea, unul din sat, pe la vremea serii. Apoi s-a luat cu băutura lui. Pe la unsprezece noaptea a intrat la coana Garofița, a bătut-o, a sugrumat-o, a violat-o. Nici el nu știe dacă s-a culcat cu ea vie sau moartă. Așa era de beat. Beat, beat, dar și-a spălat pantalonii cu care a fost îmbrăcat și i-a pus la uscat.

Epilog plin de lacrimile copiilor

Garofița Severin a fost găsită moartă, după 4 zile. Copiii erau la oraș, cu treburi. Datorită căldurii, cadavrul intrase în putrefacție și nu s-au putut lua probele secreției contactului sexual. Însmormintarea i-a costat 50 000 de lei pe copiii care o plîng zadarnic pe bătrîna lor mamă. 10 500 de lei costă planșele foto și autopsia, sumă ce va fi suportată, cine știe cum, de criminal. 1 000 de lei, Fane îi datorează avocatului. După ce iese din pușcărie, o să plătească. Pînă atunci vor fi alții banii. Oena de sare nu mai produce nici măcar lacrimi. Legile sînt blinde, scapă cine moare.

VALENTIN LEAHU

Comentariu realizat cu ajutorul Biroului de presă al Procuraturii Generale

DOMNUL REGE!

în închisoare? De ce nu se eliberează? Toate jigodiile sînt afară, el, care nu e vinovat — și asta o n și se poate argumenta la toate lecțiile și la toate tribunalele, stă plo. Vine o englezoaică din Anglia, sabeth Spencer și-i duce nu știu e semnături, strînse din toată lu-a și din țară și degeaba! De ce se une că avem dreptate în țară? Păi, a e dreptate? Ca să fie dreptate, ar bui imediat eliberat pe caz de boasă-l lase-n pace să mai respire și o lună, două, trei, un aer curat. Că face el politică! Da' se tem de el! patru că oamenii îl iubesc. Și l-au it și pe Ceaușescu.

— Cum poți să spui așa ceva?
— Îți răspund, chiar dacă mă vor ata! Mie mi-a plăcut pe vremea lui ușescu, pentru că se știa o ordine un respect față de un președinte. acuma, de doi ani, ce s-a mai fă-

ut în țara asta, că nu s-a mai pus o ărămidă! Și acuma, ce o să fie? Așa cum a fost și data trecută! Dacă noi toți — și români și țigani — nu vom fi uniți, dacă la alegeri nu vor fi comisii din popor, ca să nu se facă... cunoaștem noi situația! Sînt foarte mulți analfabeți — sate întregi. Sînt și români și țigani care nu știu să scrie și văd acolo, numai o florică. Nu știu altceva! Trebuia să se facă popularitate la toți candidații la președinție, dar nu doar din presă și din televizor. De fapt, nu mai este timp. De ce au venit așa de-n grabă, de omu' nu mai știe și-l zăpăcește? Trebuiau să meargă de mult în rîndul oamenilor, să-i cunoască poporul, să știe pe cine și de ce îl vrea de președinte. Vom pierde și alegerile astea!

LIANA TATOS

ARMELE ȚIGANILOR PE MASA POLIȚIEI

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Reportaj de buzunar

Hai să-ți arăt Herestrăul vara!

● **ZIARISTICE.** ● Duminică, pe la 12, o fată, cu capul în brațele iubii ei, citește „Femeia” întinsă pe o cană. În parc e răcoare. Umbra de pe ea Scriitorilor o răsfată și pe ea ● **ELITARE** ● În fața soclului pe care stă Alexandru Sahia, dar pe care nu ai este nici un bust, o mamă cu coca în mină plimbă căruțul cu copil **ECOLOGISTICE** ● Lîngă Expo-Floresc sînt gunoie lăsate de îndrăgostiții care runcă la tot pasul cite ceva. Pe o băncuță stă scris „Nu călcați iarba”. În fața s-o fi gîndit la cei care calcă iarba sau la cocoși? Cîneva, parcă, în fața, tot a călcat-o ● **ALIMENTARISTICE** ● Înghețată pe băț la marginea lacului. Porumb copt de 40 de lei. Floricele de 20. ● **ZOOLOGICE** ● Papagalul cu poză costă 50. de lei. Tragerea viitorului, tot papagalii prezic viitorul, 25 de lei. Dacă nu găsiți carne în oraș, găsiți în Herestrău

un purceluș de Guineea, la preț de 5000 de lei. ● **MARITIME** ● Traversările în vechiul parc de la șosea, cum este denumit de cetățenii Bucureștilor, se fac tot cu hîrburile de pe vremuri. Încasările sînt în concordanță cu inflația. O plimbare cu vaporețul face 50 de lei. O traversare pe insulă, 20 de lei. La debarcader o inscripție te anunță că „Scăldatul din barcă este interzis”. Adică, n-ai voie să te ții de barcă atunci cînd faci baie în mizeria noastră de lac. ● **DIPLOMATICE** ● La o bază sportivă din apropierea restaurantului „La Marinarul” ești anunțat: „Accesul persoanelor străine, strict interzis”. În fața bazei sînt parcate doar mașini cu număr străin și mașini cu CD. ● **CHILIPIRURI** ● Nu se percepe taxă la intrarea în parc și nu se plătește dacă-ți scoți cîinele la plimbare.

VALENTIN LEAHU

Fraierii de Brăila

„Bestia Brucan” A SPUS, DUMNEZEU SĂ-L IERTE, ADEVĂRUL!

Am dat, la Brăila, peste o manifestație a fraierilor. Cîteva mii de cetățeni vehemenți cereau organelor de ordine și administrative locale — poliției, justiției, primăriei, gărzii financiare — să procedeze drastic cu „hoții de la casele de joc”. La Brașov și Brăila au proliferat, în ultimii doi ani, jocurile „cu cîștig sigur”. Zeci de mii de cetățeni s-au repezit să-și ofere agoniseala unor escroci, fără a se îngriji de un minimum de garanții. Oameni de toată mîna, care te privesc bănuitor cînd le ceri cu împrumut o sută de lei, și-au încredințat economiile, banii de înmormîntare, strînsura de pe cecuri, împrumuturi de sume mari cu dobinzi rele în ideea că vor primi înzecit, într-un timp mai mult decît scurt: cîteva săptămîni. Ce-i realmente fascinant e că, între cei peste 60 000 de fraieri din Brăila, se găsesc și profesori de matematică, ingineri, știutori de carte care, dat fiind că au învățat ce-i aceea o progresie geometrică, ar fi trebuit să pună creionul pe hîrtie și să se întrebze dacă e posibil un joc în care toată lumea cîștigă.

O lege a lui Murphy spune că în lume se naște un fraier la fiecare trei minute și că singura problemă care se pune e să-l găsești. Centrul prostiei s-a mutat, în România, de la Caracal la Brăila. Numai că e vorba de un tip de prostie dublată de viclenie primară: oamenii știau, de fapt, că la acest joc se și pierde, dar nădăjduiau să piardă ceilalți. Cîteva zeci de mii de șmecheri, prin urmare, care au sperat să se îmbogățească peste noapte șmecherindu-i pe alții. Un oraș beat de speranța unui jaf ocrotit de lege ori, mai bine zis, motivat de realitate că, exceptînd copiii și calicii, în horă a intrat aproape toată lumea.

La manifestația pe care-o povestesc veniseră nu fraierii mărunți, de două-trei mii de lei, ci reprezentanții lor de frunte, cei care „intraseră la joc” cu sume între 50 și 300 000 lei. Din reprezentanții de frunte ai fraierilor, mici delegații de proști emeriți intrau pe rînd într-un birou al poliției județene

ca să ceară patetic, transpirat și belicos să fie aplicată legea. „Organele” primeau cu calm delegațiile, un calm de după furtună intrucît cei mai vajnici dintre fraieri fortaseră, cu cîteva zile înainte, birourile caselor de joc „Cerom”, „Rustic” și cîte alte vor mai fi ființînd. Se vorbea de 64 milioane lei. Pairoana „Cerom”-ului se internase strategic la secția de psihiatrie a spitalului municipal. Avînd legături cu rețelele din Brașov și din alte orașe, șefii rețelei de escroci locale se făcuseră nevăzuți. Hoția avea și o variantă decentă: escrocii depuneau la CEC banii fraierilor și încasau, la un an, dobinda. Istoria e incilcită și dacă procuratura și poliția din Brăila se ocupă de ea înseamnă că n-o să mai aibă timp de altceva.

Un oraș a crezut că se poate fura pe sine astfel ca toți să prospere pe bani nemuncîți. Un oraș care, deși o învăță în școală, nu crede în matematică. O masă de oameni dispusă a crede în fericirea nădușită a cîtorva cîștigători de momeală. Valuri de oameni care si-au jucat chinuita lor avîntie pe o carte tot așa cum s-au dus și la vot, în 20 mai 1990, cu un singur sentiment.

Nu e în căderea mea să am milă sau să jubilez cînd aflu mulțimi de păcăliți. Pe banii lui, poate să fie fiecare cît de prost pofteste. Nu pot să nu mă întorc însă la vorbele lui Brucan — ale „bestiei Brucan” cum îl numește unul din colegii lui intelectuali de la fosta secție de presă a CC al PCR — și să mă întreb cum sînt, de fapt, românii? Cum se face că jocul acesta de noroc chior și baltă globală n-a prins, de pildă, în Ungaria sau Bulgaria? De ce s-or fi bulucind ai mei acolo unde se pierde și nu acolo unde efectiv se poate cîștiga? Poate pentru că sîntem, într-adevăr, buni — proști de buni. Fiindcă unde-i bunătate e și prostie. N-am încobro, sînt și mor român, dar aș fi preferat să fim nițel mai răi, mai prudenți, mai judecați. Și chiar mai cînștiți.

TUDOR OCTAVIAN

Fraierii de Tirgoviște

3000 DE PĂCĂLIȚI ȘI UN HOȚ CINSTIT

În dimineața zilei de 7 septembrie, pe un frig de pomină, peste drum de Biserica Episcopală din Tirgoviște, la sediul societății **PEISAJ-srl**, mi-a fost dat să aud o „glumă” despre 3000 de păcăliți și un hoț cinstit.

Societatea **PEISAJ-srl** a inițiat un joc colectiv (de intrajutorare!), la care s-au înscris, se pare, mai bine de 3000 persoane, cu sume cuprinse între 1400 și 14000 lei.

Din spusele celor înscrisi la joc, înțelegem că domnul Ilie Puiu, acționarul unic al firmei **PEISAJ**, încearcă să-și înșele partenerii:

— pe 30 august au fost premiați doar 35 de inși, majoritatea oamenii lui Ilie Puiu, „bancherul jocului”.

— pe 31 august jucătorii și Ilie Puiu au mers la bancă pentru ridicarea banilor de premiere, dar directorul **PEISAJ**-ului s-a lăsat așteptat, între orele 9 și 14, fugind în cele din urmă pe ușa din spate.

— după scandalul din 31 august, pe 4 și 7 septembrie, domnul Puiu nu s-a mai arătat deloc, lăsînd din nou oamenii să-l aștepte.

„Toate sînt cu skepsis, dle, n-a intrat Garda Financiară într-ăștia; au luat banii, i-au băgat în zece și alte d-astea, s-au privatizat pe banii noștri.

Ilie Puiu e un fost tehnician de pădure, a furat de-a zîvîntat și-acum vrea să le ia pe toate exact ca în pădure. El cere acum și reținere de dobindă. E șmecher...”

O doamnă îmi arată chitanța cu numărul 840 din 28.07.1992, ferindu-și numele. Oamenii mai fac chiar haz de necaz și s-au obișnuit să lege aceste trișerii locale de cele înalte:

Se aud chiar propuneri inedite demne de luat în considerare pe ultima sută de metri de vreo comisie parlamentară special constituită: „S-o aducă dle, pe Cicciolina președinte la noi, că bine-ar mai duce-o apoi bărbații!”

Moda jocurilor de intrajutorare se pare că devine un viciu și la Tirgoviște, după ce căpătase aparențele unei afaceri cinstite prin societățile: Roma-srl, Start-srl, Omicrom-srl și Paradis-srl. Pe 7 septembrie tirgoviștenii căutau adresa dlui Ilie neîndrăznind să creadă că au fost păcăliți. Dar poate că toată această baba-oarba nu este decît o regulă pe care patronul **Peisaj**-ului a uitat să o prezinte partenerilor săi că rora le dorim succes în retragerea cu buzunarele pline din mrejele fostului pădurar Ilie Puiu.

JEAN NICOLAE

A furat Aurelian Titu Dumitrescu documente de la Flacăra?

● Convorbire GEORGE ARION — ION D. GOIA ●

În mai multe rânduri, în presa scrisă ori la Televiziune s-au făcut referiri la felul în care s-a desfășurat decembrie 1989 în redacția revistei FLACĂRA. Cînd n-au fost pure fabulații răuvoitoare ori folclor de mahala, relatările, datorate unor persoane care s-au aflat departe de evenimente, au constatat într-un șir de erori și imprecizii. Descrierea exactă și amănunțită a faptelor își va găsi, poate, locul în scrieri elaborate de cei care s-au aflat atunci în prima linie de bătaie. Pentru istorie, care — mare sau mică — trebuie scrisă așa cum a fost. Deocamdată, publicind convorbirea dintre GEORGE ARION și ION D. GOIA, dorim să restabilim adevărul cu privire la unele afirmații cuprinse în interviul cu Aurelian Titu Dumitrescu, apărut în numerele 103 și 104 ale revistei „Totuși iubirea”.

GEORGE ARION : — V-am așteptat să veniți din concediu pentru a lămurii împreună unele probleme ridicate de Aurelian Titu Dumitrescu în interviul din „Totuși iubirea”. Cel interviuat recunoaște că a sustras (folosesc un eufemism pentru „furat”) din redacția „Flacăra”, în decembrie 1989, 40 de kilograme de documente, pe care i le-a predat lui Adrian Păunescu. E posibil să se fi întâmplat acest lucru? Vă întreb pe dv., intrucit, dacă pînă pe 24 decembrie evenimentele imi sunt cunoscute, pentru ce s-a întâmplat după aceea sunteți cel mai în măsură să aduceți clarificări.

ION D. GOIA : — Ca și alte texte aparținînd lui Aurelian Titu Dumitrescu, și interviul din „Totuși iubirea” conține enormități nastratinesti. Una dintre acestea este și faptul că Aurelian Titu Dumitrescu se dă mare, ca și cum în epoca avută în vedere existau motive fie să și-l dispute mulți, fie să se teamă mulți de el, fie să-i poarte mulți ranchiună etc., o nucă greu de spart, o voce de care stăpînirea să fie obligată să țină seama. În realitate, Aurelian Titu Dumitrescu nu era în vremea aceea (nu știu prea bine cum a evoluat și ce-a făcut de-atunci încolo) decît un tînar cu un mare apetit al scrisului — unui din redacție, mai răi, i-au zis grafoman — dornic de afirmare, un băgăcios adesea incomod, ale cărui accese de frondă în cadrul redacției nu aveau — contrar a ceea ce ar vrea el să creadă lumea astăzi — absolut nici o legătură cu dizidența, cu rezistența, cu împotrivirea față de regim, cu politica în general (și nu puteau să aibă, intrucit, în structura sa, și în cea somatică, și în cea spirituală, Aurelian Titu Dumitrescu nu are nici un atom de homo politicus). Dar nastratinismul care sare cel mai puternic în ochi îl constituie însăși mărturisirea de a fi furat din fișetele aflate în biroul redactorului-șef și din casa de bani a redacției „Flacăra” documente în greutate de 40 de kilograme. Las la o parte caracterul imprudent, mergînd pînă la înconștiență, al acestei mărturisiri tipărite, mărturisire ce are implicații penale. Dacă fiind că n-au trecut de atunci trei ani, pentru ca infracțiunea să se prescrie, Aurelian Titu Dumitrescu este pasibil de a fi acționat în justiție. În orice caz, procuratura este obligată, în astfel

de cazuri, să se pună din oficiu în mișcare. Lăsînd deci acestea la o parte, răspund la întrebare: sustragerea respectivă de documente, atunci și acolo, în felul în care pretinde că a făcut-o Aurelian Titu Dumitrescu, n-a putut avea loc.

G.A. : — De ce?

I.D.G. : — Fiindcă lucrurile s-au petrecut cu totul altfel decît crede (și scrie) Aurelian Titu Dumitrescu. Iată, foarte pe scurt, faptele. Hotărîrea de a-l înlocui pe Nicolae Arsenie din postul de redactor-șef a fost luată de mine și de alți doi ziaristi de la „Flacăra” sîmbătă, 23 decembrie, după apariția (încă sub egida lui Nicolae Arsenie) a „ediției speciale”. Ziua de duminică, 24 decembrie, a fost consacrată alcătuirii unui comitet care să preia conducerea redacției, iar luni, 25 decembrie, la ora 8 dimineața (toată redacția fusese convocată telefonic), a avut loc adunarea salariaților, în cadrul căreia s-a anunțat constituirea comitetului și înlocuirea lui Nicolae Arsenie, care urma să lucreze în continuare ca redactor. Adunarea salariaților a adoptat fără nici o obiecție aceste măsuri. Prezent fiind la adunare, Nicolae Arsenie a arătat că înlocuirea lui este normală și că o acceptă. Am stabilit ca el să-și ia obiectele personale din biroul redactorului-șef și să se mute în alt birou. În acest scop, am delegat ca să-l asiste, pe rînd, mai mulți oameni din redacție, printre care și Ion Zubăscu. N-am acordat prea mare atenție acestei asistări, am considerat-o pur formală, fiind convins că de va fi avut Nicolae Arsenie documente de sustras, o putuse face în zilele precedente (sîmbătă și duminică), zile în care ni s-a semnalat prezența sa la birou (împreună cu Octavian Știrleanu și cu Florin Condurățeanu). Nicolae Arsenie, ajutat de unul din copiii săi, și-a luat lucrurile și le-a dus acasă. Din acel moment el n-a mai avut acces în fostul său birou. Fișetul și dulapurile, împreună cu conținutul lor, au fost preluate de mine. Pe tot traseul acestor întîmplări nu s-a aflat, o secundă măcar, nici un pic de Aurelian Titu Dumitrescu. La fel stau lucrurile și cu casa de bani, intrucit forțarea și golirea ei s-ar fi observat imediat. (Dacă e să luăm de bună reclama ce și-o face Aurelian Titu Dumitrescu în calitate de spărgător de case de bani,

ne putem întreba dacă nu cumva tot el este și autorul celor trei spargerii care au avut loc la „Flacăra”). Cît privește aserțiunea că Nicolae Arsenie „a fost scos cu armele din birou”, ea este pur și simplu caraghioasă.

G.A. : — Totuși, să discutăm cum a fost cînd cu puștile?

I.D.G. : — Noi am tranșat chestiunea înlocuirii vechii conduceri a redacției luni, 25 decembrie. A doua zi, marți, 26 decembrie, am primit vizita unui numeros grup mixt, de redactori de la „România liberă”, în frunte cu Petre Mihai Băcanu, și tipografi, care s-au oferit să ne ajute în schimbarea redactorului-șef. Le-am arătat că noi deja făcusem treaba aceasta cu o zi înainte. A rămas să ținem legătura și să ne sprijinim unii pe alții. Dificultăți a mai creat pe urmă, lui și redacției, Nicolae Arsenie. Deși mă

minte de trecut, de tot ce-au îndurat ori li s-a părut c-au îndurat din partea lui. Cînd credeam că va face precum l-am sfătuit, a venit un ziarist bulgar, de la „Pogled”, dacă-mi aduc bine aminte, să-mi ia un interviu. M-am retras cu bulgarul într-un birou din redacție. Cît timp am lipsit, vreo jumătate de oră, Nicolae Arsenie a făcut altă boacăna (cel puțin așa mi s-a relatat, că acțiunea a pornit de la el): a cerut ca rămînea sau nerămînea lui în redacția „Flacărei” să fie pusă la vot. Alți oameni din comitet au adunat redactorii, s-a votat secret, prin bilețele. Rezultatul: NU. Am căzut exact pe momentul cînd se anunța acest rezultat. Am rămas singur cu Nicolae Arsenie, în biroul mare, fost al lui Adrian Păunescu, și i-am spus că problema situației lui ca angajat, a menținerii sau desfacerii contractului lui de muncă nu e o chestiune care să poată fi votată de ceilalți salariați, ea ține de prevederile legale; el să plece, așa cum am convenit, în concediu și restul îl vom rezolva pe urmă. A fost de acord și a pornit spre ieșire. L-am condus cîțiva pași. După ce-am trecut de ușa de la paravanul coridorului, spre noi au venit în fugă doi inși cu automote, întrebînd unde este Nicolae Arsenie, ca să-l dea afară din redacție. Nu-l cunoșteam atunci pe Simion Buia jr. și deci nu pot spune dacă unul din cei doi era el. Am înțeles că cineva din redacția noastră dăduse telefon sau se dusese personal la „România liberă”, unde exista un grup înarmat, pentru a le cere să intervină împotriva lui Nicolae Arsenie. Intervenție, evident, cu totul inutilă.

G.A. : — În legătură cu Nicolae Arsenie, pentru a pune adevărul în drepturile lui depline, aș vrea să fac și eu o precizare... A circulat legenda, spusă de un cunoscut poet și la televizor, că în ziua de 22 decembrie (cînd redactor-șef era tot Nicolae Arsenie) s-ar fi pregătit la „Flacăra” două variante de număr: unul revoluționar și unul ceașușt. Evident, e o prostie și o insultă la adresa noastră, a tuturor celor care am făcut „ediția specială” (fiindcă ea n-a fost făcută doar de redactorul-șef). Pe urmă, placa s-a mai modificat: nu că s-ar fi făcut special o variantă ceașuștă, ci că Nicolae Arsenie ar fi insistat să nu se arunce zaful ultimului număr (netipărit) de dinainte de revoluție. În realitate, Nicolae Arsenie m-a trimis pe mine în paginatie să iau măsuri ca șifurile să se desfacă și zaful să se arunce, dar s-a opus un șef din tipografie. Revenind la Aurelian Titu Dumitrescu, se pare totuși că în posesia lui au intrat unele documente. De unde ar fi putut să provină?

I.D.G. : — Aurelian Titu Dumitrescu a putut să strîngă cîte ceva în timp ce încă era în redacție (de altfel, se și lauda cu acest lucru, că face dosare, prin care îi are pe mulți la mînă). Intrucit a

stat în același birou cu Dorin Sălăjan, care a deținut o vreme cheia de la casa de bani (în care nu se păstrau bani, ci documente), a putut subtiliza de la acesta cheia și umbra la casă.

G.A. : — Credeți că „Infiltrarea” securității la „Flacăra” datează doar din 1984 și ea s-a făcut special împotriva lui Adrian Păunescu?

I.D.G. : — Nici gînd, ar fi împotriva celei mai elementare logici. Este în afara oricărei îndoeli că securitatea a fost prezentă la „Flacăra” exact din momentul cînd a fost prezentă și în restul presei. Securistul oficial din perioada din urmă, Dosan, era un om de treabă și înzestrat cu mult bun-simț. Nu cunosc să fi făcut vreun rău cuiva.

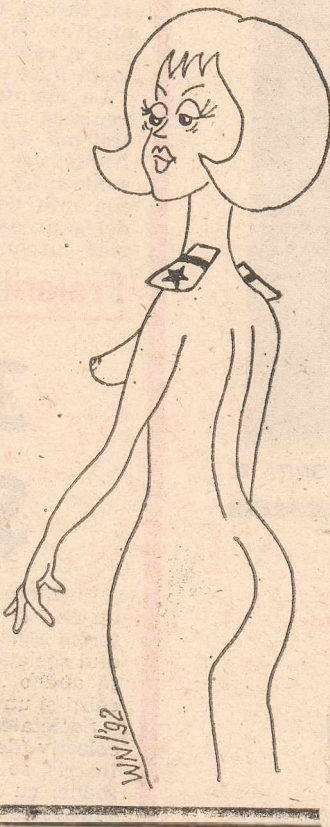
G.A. : — Pot fi taxate „turnătorie pentru securitate” documentele pe care le prezintă Aurelian Titu Dumitrescu?

I.D.G. : — Nici referatul lui Tudor Octavian, nici nota lui Paul Agarici n-aveau cum să fie destinate securității. Pe securitate n-o interesa dacă Aurelian Titu Dumitrescu face pe furis modificări în spaturile de la „Rebus” ori nu se spală îndeajuns. Oricine observă că în cele două texte nu există nici un element de acuză politică, ci doar observații trimițînd cel mult la codul penal.

G.A. : — Vi se pare normal ca aceste documente — atîtea cîte sunt și indiferent prin ce mijloace a intrat Aurelian Titu Dumitrescu în posesia lor — să continue să se afle în mîini străine?

I.D.G. : — Evident, nu e normal, nu numai fiindcă documentele respective privesc istoria „Flăcării”, ci și pentru că ele sunt, de drept, proprietatea redacției noastre. Sper ca măcar Adrian Păunescu să înțeleagă acest lucru, știind și ce periculos lucru este să primești cadou și să deții obiecte provenite din furt. Fiindcă Aurelian Titu Dumitrescu are față de buhurile străine concepția, atitudinea și morala etniei lui: dacă ai apucat de le-ai cioroit, sunt ale tale. Ba, încă, manglitul e un motiv de mîndrie și de laudă. În ceea ce privește punerea de către Aurelian Titu Dumitrescu, cu referire la evenimentele petrecute în redacția noastră în decembrie 1989, a cuvîntului revoluționari în ghilimele, fapta este obraznicie fără pereche. Fiindcă în timp ce noi, un grup de oameni, uîtînd ce-i somnul și odihna, uîtînd de casă și masă, făceam la „Flacăra” revoluția noastră și-i dădeam revistei o conducere nouă și încă de la primul număr o orientare democratică, explicit și net anti-comunistă, fiind înția publicatie din România care și-a fixat un asemenea program (vezi editorialul „Pe ce cale mergem”), orientare de la care nu ne-am abătut nici un milimetru de atunci încolo, Aurelian Titu Dumitrescu umbra, după propria lui mărturisire, cu traista după cior-deli și cu șperacul după forțat case de bani.

Cine toarnă azi un ou...

înțelesesem cu dînsul ca să intre în concediu, urmînd să revină în redacție peste o lună, miercuri, 27 decembrie, ne-am pomenit cu el, că vrea să lucreze (intrucit așa auzise el la radio, că noua stăpînire cheamă pe toți să se prezinte la locurile lor de muncă), șofer, curier — ce-o fi, numai să contribuie și el la schimbările revoluționare care au loc. M-am zbatut să-l conving din nou că, deocamdată, e bine să stea un timp mai departe de redacție, că oamenii nu-l pot acum suporta — cînd îl văd, își aduc a-

Dan Martian locuiește în trei vile?

Un primar moscovit

Ca și actualul locatar al Cotrocenilor, primarul mohoșului oraș Bușteni, dl. **VICTOR SECHEA**, a fost un eminent student al școlii făcătoare de politruci de la Moscova. Proaspăt sosit la Bușteni, a fost numit director al Fabricii de hirtie din localitate. Cât timp a deținut această funcție, oamenii din fabrică erau mulțumiți. Tov. director avea multe relații, fabrica nu ducea lipsă de materie primă, planul era mai tot timpul depășit, salariile erau bune. A avut, după cum se zvoneste prin oraș, și câteva probleme din punct de vedere penal. Afaceri cu lemne pentru mobilarea propriei sale case. A fost salvat de cineva mare, din CC. Prin anii '70, flică-se a plecat în condiții neclare în Occident. Domnia-sa evocă des acest moment, lăsând să se înțeleagă faptul că atunci a devenit dizident. În realitate a părăsit funcția de director, mu-

o zi. Adică vreo 60 000, pe lună. Noaptea, șantierul e strașnic păzit. Comanda a fost făcută de „Construcătorul” din București. Treaba a început acum, un an și va dura încă o dată pe atât. Muncitorii mă întâmpină cu suspiciune, parcă ar ascunde ceva. Curioșii nu prea calcă pe aici. Spun că m-ar interesa să cumpăr un apartament din această vilă. Ei schitează un zimbet complice și-mi spun să-mi văd de treabă, că aici totul e „blocat”. Urmează discuții generale, din care deduc faptul că ei, muncitorii, îl regretă pe odiosul. Întreba cui e vila, ei îmi spun că nu știu. Prin oraș circula zvonul că unul din apartamente e al lui Dan Martian. Ei nu cred să fie adevărat.

Locul pe care se înalță vila a fost revendicat de un domn pe nume Muscalu, provenind din Ministerul Comerțului Exterior. Strămoșii lui au avut acest pământ până la primul război mondial. Domnul Muscalu are aici, se pare,

uriasă vilă. Presupunul Martian ar avea apartamentul de la etajul al doilea. Construirea lui a fost deosebit de dificilă. Pereții vor fi, se pare, plasați cu marmură. În total sînt trei camere, fiecare avînd în jur de 50 metri pătrați. Am stat de vorbă cu electricianul care urmează să facă „lumină” în vila cu pricina. Trebuie să sosească proprietarii, pentru a da comenzile în legătură cu rețeaua electrică. Această rețea trebuie să fie montată într-un mod special, nu așa, după standardele clasice.

Am stat pînă cînd au venit proprietarii. Au fost prezenți toți, cu excepția unuia: irakianul.

Ginerele își aranjează și socrii

Domiciliul stabil al dlui Martian se află pe strada Dr. Rimniceanu, la numărul 20. Mai exact, în cartierul colegului său de carieră, Ion Iliescu. În Cotroceni. E o vilă superbă, înălțată de arhitecții Felger și Mellinger, în care a locuit demult o familie de evrei. La naționalizare, evreii au fost dați afară și siliți să emigreze, în locul lor mulindu-se tinărul prim-secretar UTC, tov. Dan Martian. Astăzi, după ce a „emanat” pe fotoliul parlamentar, aproape că nu-și mai cunoaște vecinii, ieșind în oraș numai cu mașina „de serviciu”. Cotroceniul, după cum se știe, este unul dintre cele mai elegante cartiere din București. Aici, după naționalizare, s-au înghesuit toți activiștii și securiștii vremii, în timp ce proprietarii au fost trimiși la Canal sau prin închisori. Iată cîțiva dintre onerabili vecini ai dlui Martian: **Eugen Apostol**, fost colonel de securitate, **Tudor Duță**, colonel la Direcția Pașapoarte, **Dinu Sărașu**, ex-membru supleant al CC, **C.V. Tudor** și mulți alții de același calibrul.

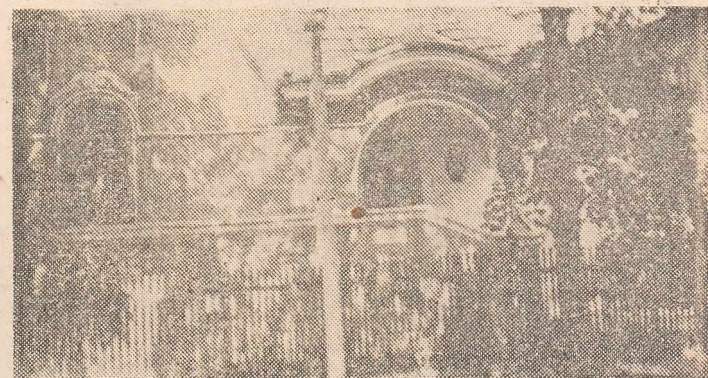
La câteva case mai încolo de vila dlui Martian, mai exact pe strada Dr. Babeș, la nr. 24, a locuit, după naționalizare, o activistă pe nume Varga. Ea a murit, în vila cu pricina rămînînd o nepoată. După revoluție, cînd dl. Martian a ajuns în fruntea parlamentului, în locul ei s-a mutat familia Goga Aurel. E

de presupus că această rocadă s-a făcut cu sprijinul nemijlocit al dlui președinte al Camerei Deputaților. De ce? Pentru că soții Goga nu sînt alții decît socrii dlui Martian. Dinții au locuit pînă acum într-un apartament modest de pe strada Rodoterei. Ginerele lor, grijuliu și cu relații mari, i-a adus aici, în frumoasa vilășoară cu iederă și etaj. Și aceasta este o casă naționalizată. Mai miră pe cineva faptul că parlamentul a aminat cu atîta încăpăținare legea cu privire la rez-

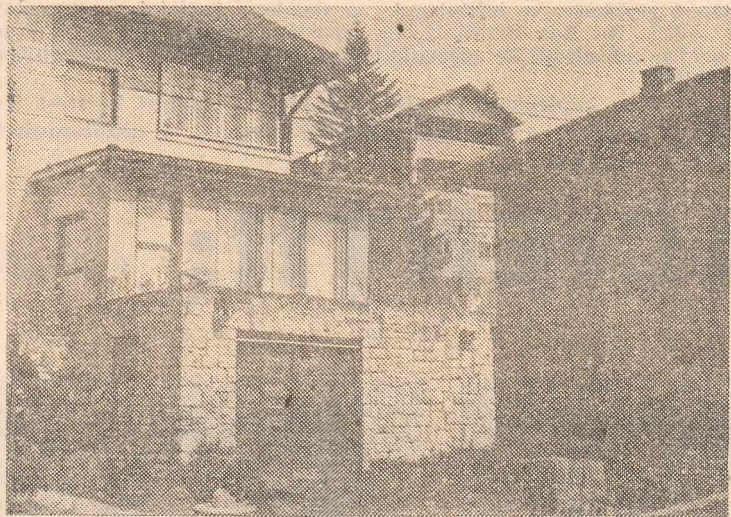
tituirea imobilelor foștilor proprietari?

CĂTALIN APOSTOL

P.S. Prin Bufta se zvoneste tot mai insistent că dl. Martian își construiește acolo o vilă. În legătură cu acest subiect vom reveni. Dacă zvonul se confirmă, înseamnă că dl. Martian se poate retrage liniștit din câștigă politică. Are locuri de odihnă destule!

Str. Rimniceanu, nr. 20

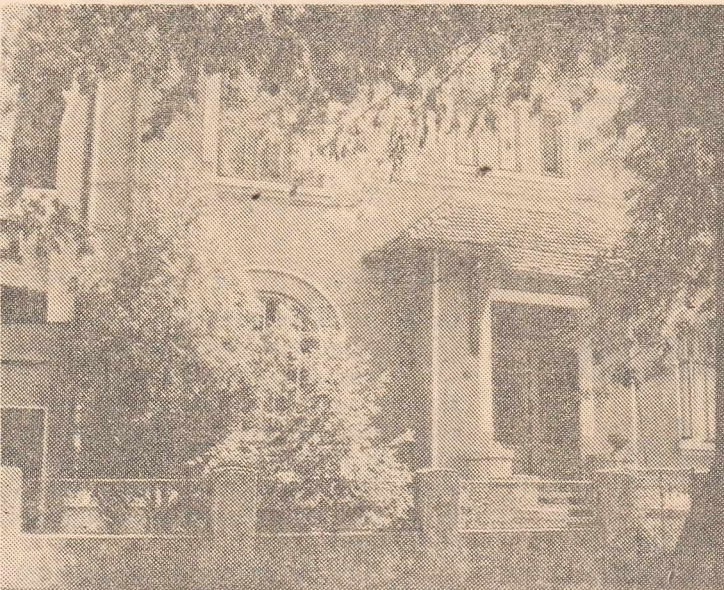

tindu-se la București, în interes de serviciu, i se oferi un însemnat post în Ministerul Chimiei. Cu două săptămîni înainte de alegerile locale de la 9 februarie, revine la Bușteni, candidînd la funcția de primar. Printr-un demagogism ieftin reușește să cîștige în al doilea tur de scrutin. De atunci în Bușteni nu s-a mai întîmplat nimic deosebit. Investitorii străini au fost izgoniți, privatizații autohtoni, care sînt membri ai opoziției, sînt amenințați cu regularitate pentru te miri ce. Orașul e mohotărit și murdar, turiștii sînt puțini și triști, localnicii mîncînd o piine mică, urîtă, dar numai la rație.

O vilă învăluită în mister

La Bușteni se muncește din greu. Oamenii se gospodăresc, cresc animale, taie lemne, trebăluiesc pe lingă case. Unii însă, trudesă și pentru casa altora. Pe strada Ștefan cel Mare, pe o colină, se află un adevărat șantier. Se construiește o mare vilă, cu trei etaje și mansardă. Aici e un adevărat depozit de materiale. Drumul e aproape blocat, mașinile se strecoară cu greu pe lingă grămada de moloz. E un loc discret, situat la ieșirea din Bușteni. De aici o rasul e parcă mai frumos. La înălțarea casei muncesc cîinci oameni, angajați la o firmă particulară. Muncesc zi-lumină și primesc 3 mii pentru

două apartamente. Cei proprietari sînt trei persoane, printre care și un arab din țara lui Saddam. Buștenarii cred că sub numele acestuia se ascunde de fapt Dan Martian. Domnul Nicu Cîmpeanu, președintele filialei P.N.L., locuiește în zonă și nu a văzut pînă acum „nici urmă de arab”. Zvonul cu Dan Martian provine din primărie, încă de pe vremea fostului primar, Vilcu. Acesta ar trebui să știe exact ce e cu

Str. Victor Babeș, nr. 24

Fotografii de CRISTIAN GACHE

Istoria ipocriziei

UN TOVARĂȘ NUMIT MÎNZU RADIAN

Minzu Radian a bîntuit vreo patru ani prin viața redacției „Flacăra”. De ce mi-a dat în gînd să scriu despre el? Fiindcă memoria mi l-a păstrat ca pe cel mai desăvîrșit actor al cameleonismului politic. A vorbi în numele unor idei în care nu crezi și a slăvi oameni pe care îi dețeste reprezintă o tehnică de conversiune mentală ce reclamă o mimetică desăvîrșită și o perfectă dedublare a personalității. Puțini ajung la performanțe, iar printre aceștia s-a numărat și Minzu Radian.

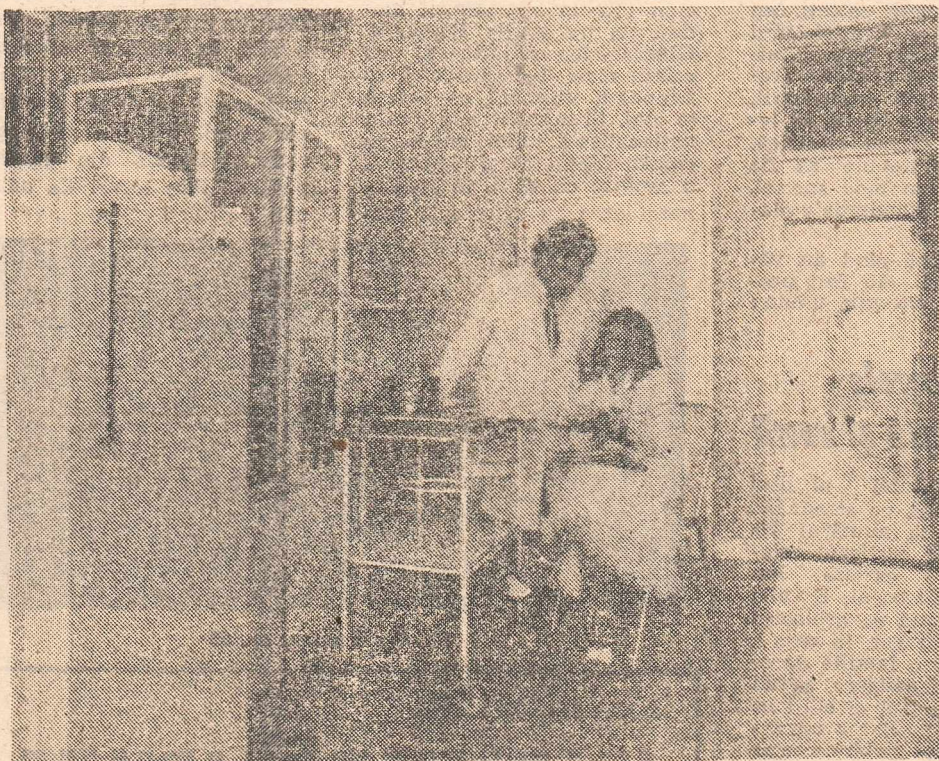
Descendent al unei mărunte familii de evrei moldoveni, primitiv, șiret, dar cu intuiție și miros de tegetar, acest ipochimen sinistru a înțeles că imperativul momentului îl obligă să apară în lume cu figura și apucăturile celui mai autentic om din popor. Este formidabil cum un asemenea individ, ce nu cunoscuse țărănul decît din ilustrații și nu-și frecase palmela de vreo unealtă, a izbutit să ia înfățișarea insului sosit de la coada vacii, sau din gura minei. Vara, iarna umbla în bocanci, risul i s-a transformat în rînjit, vorba i-a devenit înecată, privirile întunecate, bănuitoare. Se făcea pur și simplu că înțelege anevoie, mimind prostia și incultura cu un talent deosebit. N-a ieșit o clipă din tiparele epocii, supralicitînd prin furii ciclopice toate demascările și condamnările oficiale. A înfierat, după moda zilei, cămășile evazate, sandalele decupate, farfuriile zburătoare, Coca-Cola, poezia lui Arghezi, coafura cu breton, muzica americană, prezervativele, cibernetica, sociologia, bărbile arhitecților și tot ce făcea atingere nepermisă cu logosul bolșevic. Evident, în viața particulară ocupa o vilă rezervată nomenclaturii unde își regăsea confortul urban și beneficia de magazinele cu circuit închis.

Cea de-a doua trăsătură a cameleonismului său politic a fost antisemitismul declarat. Înconjurat de coreligionari ce-l depășeau prin instrucție și profesionalism, dar mai ales simțind că orice alianță pe criterii etnice îi pot clătina fotoliul, a dezlănțuit, începînd cu 1953, o veritabilă vînașoară de subalterni evrei. Prima victimă: redactorul șef, Ion Aszodi. Acestuia, om cu vicii lumesti, i-a strecurat pur și simplu în pat o boarfă din redacție, care, ulterior, avea să-și exprime revolta într-o ședință de partid. Felicitat pentru atitudinea sa intransigentă, Minzu a fost uns ca redactor șef. A urmat apoi rîndul secretarului general de redacție, secretarului P.C.R. și altor redactori incozi. Unul din ei, Wili Savin, a povestit episodul într-o revistă din Israel.

Minzu Radian n-a dispărut din scenă odată cu prima garnitură de activiști agramați. Debarcat de la „Flacăra” prin 1956, a funcționat ani buni ca redactor la „România Liberă”. Activistul incult și venal a rămas la preț pînă în 1989. Apoi, domnul Minzu a șters-o în Statele Unite pe urmele fiului său. Ce face acolo? N-am aflat. Dar nu m-aș mira să-și descarce în vreo gazetă amintirile anti-comuniste. N-ar fi primul. Un alt satrap bolșevic, Sergiu Fărășanu, al cărui condei otrăvit a făcut multe victime prin anii '50, s-a grăbit să salute de peste ocean revoluția română.

LIVIU TIMBUS

ISTORIA UNUI MEDICAMENT MIRACULOS

Nu începe indoială : între cei mai cunoscuți medici de azi se numără și soții Aristina și Ludovic Elthes, autorii cunoscutului medicament naturist ELCOHEP. O celebritate ce se înscrie în ordinea firească a lucrurilor. Pe glob, din cinci persoane, una suferă de o afecțiune hepato-biliară. Statistica e valabilă și pentru România. În asemenea situație e lesne de înțeles că mii de persoane și-au legat ultima speranță de tratamentul celor doi medici orădeni. Peste 10 000 de bolnavi și-au ameliorat sau și-au recistigat sănătatea în ultimii nouă ani. Extractul vegetal a avut efecte curative în proporție de 90% în dischinezii biliare, de 70% în hepatite cronice și de 40% în ciroze hepatice.

Reamintim pe scurt istoria acestui preparat de excepție :

● În 1983, cei doi medici anunță descoperirea unor plante medicinale, neconsemnate în tratatele de farmacopee. Sint comunicate virtuțile miraculoase în combaterea bolilor hepatice.

● Descoperirea și preparatul sint brevetate de OSIM.

● Institute de cercetări, laboratoare, universitari din Cluj, Tg. Mureș și București își exprimă dorința de a-și conjuga cercetările.

● Se încheie un contract de cercetare cu C.N.S.T.

● Produsul este brevetat în Elveția, Germania, Franța, Anglia, S.U.A., U.R.S.S. Se așteaptă brevetul din Japonia.

● După ani de studii și investigații, medicamentul este omologat, intră în fabricație, este aprobat de Ministerul Sănătății.

● Elcohep este prezentat la mai multe congrese de profil medical.

● Extractul vegetal continuă să fie preparat în exclusivitate de autorii brevetului. Tratamentele se fac la Spitalul Județean Bihor și la Hotel „Lotus” din Stațiunea Felix.

● După revoluție, se înființează la Oradea Societatea comercială „Elcohep” S.R.L. str. Ady Endre 72. La această adresă se află un cabinet medical pentru consultații de specialitate și laboratoarele destinate obținerii preparatului.

Cazuistica este impresionantă. Mii de bolnavi au apelat la acest tratament, iar majoritatea au făcut-o după ce au constatat că medicamentele clasice nu dau rezultate.

IATĂ CE SPUN PACIENTII:

VIRIE CONSTANTIN

Ocenele Mari, Vilcea
Stimată redacție,

Vă trimit o fotografie și o scurtă declarație. Sper că experiența mea va fi de folos și altora.

Am recurs la preparatul hepatoprotector al medicilor Elthes după ce am văzut că boala mea, ciroză hepatică, avansează și mă trîntește la pat. Am folosit extractul vegetal „Elcohep” și am urmat toate prescripțiile privind dieta și odihna. Boala a dat înapoi, analizele s-au normalizat, mi-a revenit puterea de muncă.

Cu stimă.

NAE PAVEL

Bușteni, str. Parcului 3
Domnule doctor,

Vă trimit de la mine din Bușteni o fotografie. Arătați-o și altora, prezentați-o la congrese pentru ca lumea să vadă cum arată în prezent un om care a suferit de ciroză hepatică decompensată vascular cu ascită. O boală gravă ce s-a domolit treptat prin tratamentul cu „Elcohep”, așa cum probează analizele și starea mea generală. Vă asigur că voi continua tratamentul început în 1986.

Dumnezeu să vă ajute.

POPESCU CRISTINA

Brașov
Dragă tanti Elthes,

Mămica și tătucul meu mi-au spus să vă scriu și să vă anunț că mă simt bine. Sint din nou sănătoasă și mă pot juca în voie cu ceilalți copii. Nimeni nu poate crede că am avut o boală grea ce se cheamă hepatită cronică agresivă.

Dumnezeu să vă binecuvînteze.

PAȚURCĂ MILANA

Giurgiu
Domnilor doctori,

Vă trimit această scrisoare cu rugămintea de a o arăta și bolnavilor dumneavoastră. Un argument în plus pentru ca ei să vă asculte și să urmeze întocmai tratamentul prescriș. Am 64 de ani și în 1989 m-am îmbolnăvit de hepatită cronică agresivă. Pe data de 12 aprilie 1991 am izbutit să obțin tratamentul cu extract vegetal. Rezultatele îmbucurătoare au început să apară după 6 luni. Îi sfătuiesc pe toți colegii mei de suferință să aibă răbdare, să asculte și efectele benefice vor apare neapărat. Vă mulțumesc din suflet și vă rămîn recunoscătoare.

NOU! Preparatul se vinde
în pungi sigilate

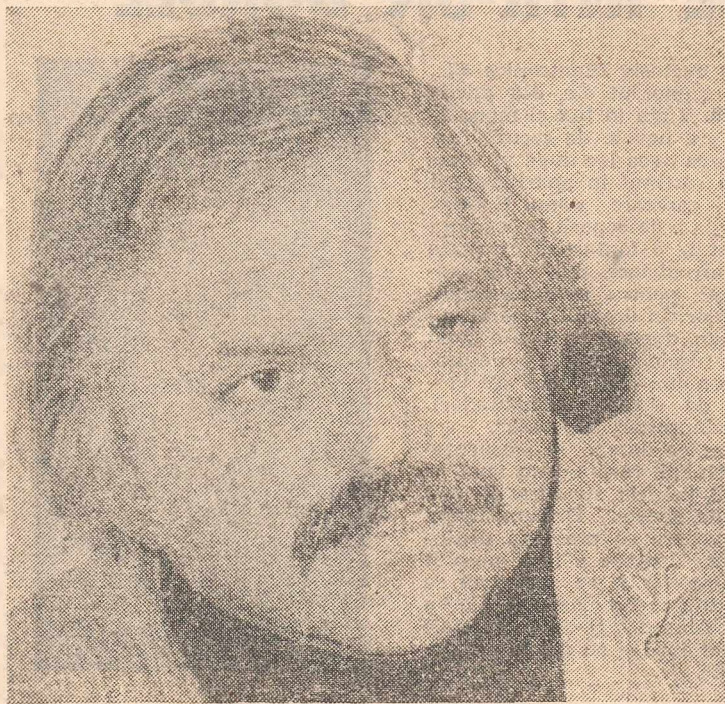
Pînă foarte curînd, extractul vegetal a fost obținut în exclusivitate de autorii brevetului de invenție. Începînd cu luna octombrie, în baza unei tehnologii perfecționate, bolnavii își pot realiza medicamentul la domiciliu după un prospect detaliat și folosînd combinația de plante pusă la dispoziție. În comparație cu forma lichidă de pînă

acum noua formulă înglobează, pe lingă plantele folosite, și unele specii care măresc efectul terapeutic.

Preparatul vegetal uscat se distribuie după un consult medical și înscrierea în tratament. Cu alte cuvînte, pacienții nu mai sint nevoiți să ia de cîteva ori pe an drumul pînă la Oradea pentru a-și umple damigenele cu lichidul terapeutic. Punga cu plante asigură la domiciliu un tratament pentru șase luni. Economie de timp, bani, efort fizic. Cei care doresc totuși folosirea extractului lichid, o pot face în continuare.

Cei ce doresc o programare o pot obține la telefoanele 991/30031 (orele 9-21) și 991/36298 (orele 16-21) sau în scris la următoarea adresă : Societatea comercială „Elcohep” S.R.L., Oradea, str. Ady Endre 72, cod. 3700.

S-A MUTAT, TEMPORAR, CENTRUL CULTURAL AL ROMÂNIEI

Frieder Schuller

Tatăl meu a fost preot aici și nu un oarecare preot, ci un om curajos, care, în anii războiului s-a pus în fruntea acestei comune când au venit rușii și i-a condus pe enoriașii săi până la Viena. Iar când primejdia a trecut, i-a adus înapoi. E o parohie foarte frumoasă, iar eu m-am născut aici. Ca toate așezările sașilor, a fost cuprinsă de paragină și atunci când s-a putut, adică după Revoluție, m-am apucat s-o restaurez. A costat o grămadă de bani și de nervi, dar acum este gata, iar visul meu și al părinților mei e împlinit.

Am simțit nevoia să nu fiu singur în acest moment, ci să adun cât mai mulți sași, germani, români, maghiari, în sfârșit, cât mai mulți oameni lângă mine. Am invitat oameni de cultură din Germania, am invitat oameni de cultură din România. N-au venit toți, dar au venit mulți, încît,

o săptămână întreagă am putut să organizăm un program care a fost uneori chiar puțin cam încărcat: concerte, muzică de cameră, dar și populară și țigănească, expoziții de pictură și icoane pe sticlă, citiri de poezie, spectacole teatrale. Mă bucur foarte mult că au venit cîteva personalități scriitoricești și jurnalistice din Germania, care, sper că vor vorbi de acum înainte și altfel despre România, țara cu o presă atît de proastă în Occident. Sint foarte mulțumit că am reușit să fac asta, dar am și o mică mîhnire. Ca s-as plecat de aici, pot să spun asta! Sașii noștri sint puțin cam răsfățați. Dacă-i invităm la München, la o asemenea manifestare, veneau cu toții. Dar Cața... e Cața. N-au priceput că dacă sint aici Ana Blandiana și Horea Flămînd, Georgeta Stoleru și Orchestra RTV, sau reputatul scriitor Dieter Lattmann, ani de zile președintele Uniunii Scriitorilor din Germania, la Cața se întîmplă ceva!

Vă puteți imagina o expoziție de pictură într-un garaj? O vedeți pe Ana Blandiana recitîndu-și poemele într-o șură, la lumina luminărilor? Aveți imaginea Teatrului Mic montînd decorurile „Mătrăgunei” lui Machiavelli într-un grajd? Gîndiți ce poate însemna întîlnirea unui cor de o sută de persoane, sosit tocmai din Lanshude, Germania pentru a se întîlni cu Orchestra Radioteleviziunii Române, în ținută de seară, pe fundalul unui vechi și crăpat turn de parohie, spre a interpreta în premieră absolută în România Oratoriul „Paulus” de Mendelssohn Bartholdy? Toate acestea și multe altele s-au întîmplat cu adevărat, în zilele de 6-13 septembrie, într-un loc ce părea uitat de lume și de Dumnezeu: comuna Cața a județului Brașov. Aici s-a adunat pentru o săptămînă spuma culturii din România și Germania, aici au stat laolaltă, trecînd peste bariera limbii și a obiceiurilor, români, germani, maghiari, evrei, țigani. Toate acestea au fost posibile pentru că mai există un Frieder Schuller, poet sensibil, fire năvalnică, uituc, distrat și nepăsător la rigorile vieții de zi cu zi, omul care, de mai bine de 15 ani, lasă luminile Munchenului pentru a reveni, mereu, cu o scînteie în întunericul comunei unde s-a născut.

tiese. Biserici fortificate rămîn fără credincioși, gospodării înfloritoare, localități întregi par scoase dintr-un film SF, pentru că îndărătul zidurilor de piatră și al porților nu se mai găsește decît paragină. Văzînd, însă, totul aici, la fata locului, sentimentul de disperare care te cuprinde e aproape imposibil de exprimat în cuvinte. Am trăit la Cața o săptămînă de alternative: momente de exaltare artistică și de durere privind această pustiire omenească și culturală.

Hanswolf Hacenhorst

comentator. Postul de radio „Deutsche Welle”

Un astfel de efort poate fi făcut numai de un idealist, pentru că nu numai că nu e o afacere din punct de vedere economic, dar nici nu se poate calcula riscul. E foarte dificil de a organiza într-o țară unde totul este dezorganizat, unde nimic nu funcționează, un festival de asemenea proporții, iar asta cred că i-a ajutat pe compatrioții mei din Germania să vadă lucrurile puțin diferit în România. Transilvania are o cultură specială, iar diferențele dintre diferitele culturi — pentru că, de fapt, asta este în Transilvania — sint nete. Este minunat că Frieder Schuller a reușit să adune acești oameni — români, maghiari, sași, germani, țigani, evrei — mai ales într-un moment în care în Iugoslavia situația este explozivă. Reuniunea de la Cața este un început pentru a ne pune întrebarea: „Ce este această Europă, ce va deveni ea cu naționalitățile și culturile ei diferite?”

Ana Blandiana

S-a întîmplat în mai multe rînduri să pledez pentru o idee care a prins contur aici: ideea că e foarte greu să mai aduci înapoi oamenii. E foarte greu ca după ce sașii au fost alungați, dezrădăcinați aici și înrădăcinați cu greu în Germania, să fie obligați pentru a doua oară să-și schimbe viața. Dar noi putem face, totuși, ceva ca ei să nu uite de unde au plecat, să-și aducă aminte, din cînd în cînd de resursele lor. Noi putem face ceva ca această cultură care a durat secole, a saxonilor a-junși la Carpați, să nu dispară, să fie menținută prin nostalgia sașilor și prin respectul românilor.

Manuela Cernat

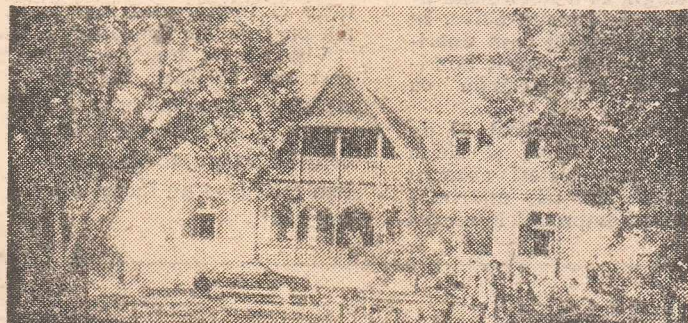
Istoric de film

Sigur că știam de la distanță despre una dintre marile tragedii produse de comunism în România: alungarea sașilor și ștergerea de pe hartă a comunităților săsești. Sigur că știam, tot de la distanță, drama acestor sate care se pus-

Heinz Götsch

Freiburg, Germania

Eu vin în fiecare an în România, de cînd am plecat, din 1982. M-am născut la Cîsnădie, sint deci de aici și încerc să găsesc o explicație a faptului că de la acest festival au lipsit tocmai sașii din România. S-a

Parohia din Cața, județul Brașov

încercat în zilele acestea angrenarea mai multor culturi, dar sașii vor să fie numai între ei, nu vor să se amestece cu alte naționalități. Sint ai mei și-mi cade greu să găsesc o astfel de explicație. Tocmai de aceea sint încercat de sentimente ambigue. Pe de-o parte, sint impresionat de faptul că o mină de oameni au reușit să aducă aici, la Cața, spuma culturii, pe de altă parte sint trist de rezistența pe care o arată sașii. În Germania mi-a spus, odată, un neamț: „Nu mai ai patrie”. Eu i-am răspuns: „România e mama mea, iar Germania e soția mea și în viață nu poți să ai decît o mamă”.

Eginald Norbert

Felix Schlattner

Preot evanghelic, comuna Roșia, județul Sibiu

Cine mai sint sașii din România? Sintem 30 000 de suflete, din care majoritatea sint babe pe care trebuie să le îngropăm. Asta e tot! De aceea, e bine ca cei care au plecat să revină, cum o face Frieder Schuller de ani de zile. Iar ceea ce a realizat acum, este așa de extraordinar și de ieșit din comun, încît nu găsesc cuvinte să mă exprim. Cei veniți din străinătate sint fascinați. Pentru ei este o experiență unică. De ce? Unde se duce, vor să aibă Germania lor, adică tot confortul. Ori, aici stau la niște țărani, oameni cu care nu se pot înțelege decît prin semne, n-au baie, n-au telefon, n-au aproape nimic din ceea ce este obișnuit la ei.

Iar combinația dintre rustic-primitiv, față de confortul lor și calitatea a ceea ce se întîmplă pe plan cultural îi uimește.

Manfred Skitschak

ziarist — Sueddeutsche Zeitung

Am venit în România, la Cața, pentru că mă interesează conceptul acestei săptămîni. Sint de părere că naționalismul trebuie să dispară și din țara dumneavoastră, iar minoritățile maghiară, germană, țigănească trebuie să se înțeleagă ceva mai bine cu românii și ei între ei. Am fost revoltat, dar nu neapărat surprins, că deși se mai află destui sași în Transilvania, puțini au venit aici. Unii dintre ei mai trăiesc în niște concepțe istorice vechi, și nu și-au dat seama că a început un timp nou. Nu se mai poate, ca-n Evul Mediu, să trăiești unul lingă altul, trebuie să trăiești unul cu altul.

Dieter Lattmann

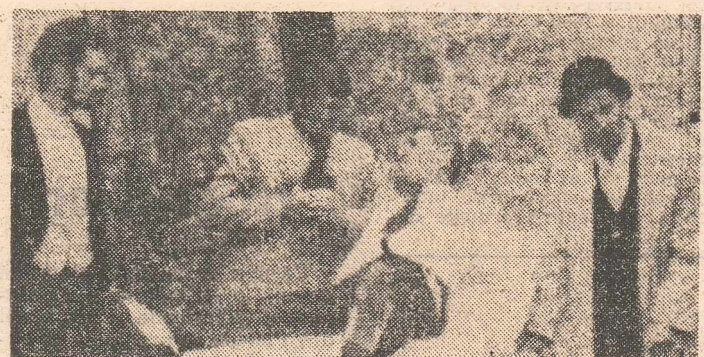
scriitor — München

Mă simt puțin rușinat că am fost în toate țările, numai în Ungaria și România nu. Mă aflu pentru prima dată aici și mă întreb dacă n-a fost condiționat acest fapt și de umbra în care stă România în zia-rele noastre. Dar, n-a fost o ignoranță activă din partea mea. Mîine plec de aici cu conștiința că am învățat foarte mult. Urăsc cuvintele patetice și jurămintele, dar spun foarte modest: am să vin din nou aici.

LIANA TATOS

Poemele Anei Blandiana în limbile română și germană

Teatrul Mic — „Mătrăguna” de Machiavelli

Inge Mathias

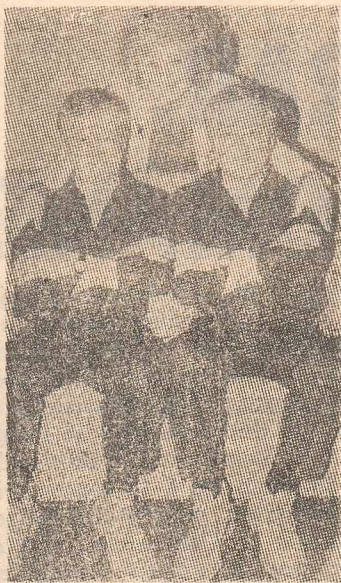
München

Ideea domnului Schuller m-a cucerit de la bun început. Poate pentru că și eu m-am născut în aceste locuri, pe care nu le-am mai văzut de 15 ani, de cînd am părăsit România. M-am hotărît să fiu alături de el și am fost cu toate forțele mele și ale biroului firmei mele de producție de filme de la München în organizarea acestei manifestări. Cîștigurile? Eu impart oamenii în grupuri: sint nemții,

Georgia — femeia cu doi soți gemeni

Funcționară la o societate comercială din Londra, doamna Georgia C. a fost cerută în căsătorie de domnul Clive. În luna de miere, în casa tinerilor însurăței și-a făcut apariția Keith, frate geamăn cu Clive.

De atunci au trecut 33 de ani. Georgia, Clive și Keith locuiesc sub același acoperiș într-un perfect trio matrimonial. Dorm împreună în același

pat de trei metri lățime, comandat special în acest scop. „Eu stau la mijloc, mărturisește Georgia. Când unul din cei doi are chef de amor, celălalt se întoarce cu spatele. Clive și Keith seamănă atât de mult între ei încât nu-mi dau seama cu cine fac dragoste”.

Viitorul nu îngrijorează acest trio original. Sint hotărâți să nu aducă pe lume copii. „Mulți, continuă Georgia, ne consideră imorali. De ce? Sintem fericiți și nu facem nimă-nui rău”.

Scandal de proporții pe Coasta de Azur

DOAMNE DIN ÎNALTA SOCIETATE DESCOPERITE ÎNTR-UN BORDEL

Organizare perfectă, discreție absolută. Onorata clientelă sosea cu avioane particulare din marile orașe ale Europei. Patroana luxosului „club”, doamna Sabine Chatron, își recruta merceparele în exclusivitate din înalta societate. Printre angajate, persoane arhicunoscute în Principatul Monaco: o soție de ambasador, nevasta unui celebru neurolog, consoarta unui cunoscut creator de modă, precum și câteva distinse profesoare ale Institutului Catolic, aflat nu departe de palatul prințului Ranieri. Toate vorbeau mai multe limbi, unele chiar și latina.

Din banii încasați, o sumă derizorie revenea doamnei Chatron, cea mai mare parte fiind destinată unor acțiuni de binefacere. De altfel, distinsele doamne au informat anchetatorii că au frecventat saloanele doamnei Sabine în sco-

puri exclusiv filantropice. Și... au recunoscut ele, din plicti-seală. Viața în lux și monotonie are nevoie de șocuri. Angajarea avea loc după un examen susținut în apartamentul unui oarecare domn George. Poliția a descoperit în locuința acestuia o fantastică cantitate de afrodisiace, dar și un „catalog” pentru notarea candidadelor. În dreptul fiecărei angajate, domnul George a făcut și o succintă caracterizare profesională: „Sălbatecă” (e vorba de doamna ambasador), „dezlănțuită”, „focoasă”.

Cei ce doreau să frecventeze clubul, răspundeau unui anunț încifrat strecurat în mai multe gazete. Oricum, având în vedere că prestația distinsele doamne a fost absolut dezinteresată, se așteaptă ca justiția să fie clementă. Vorba lui Tănase: „Și-au luat fetele de la gură și au dat la prefec-tură”.

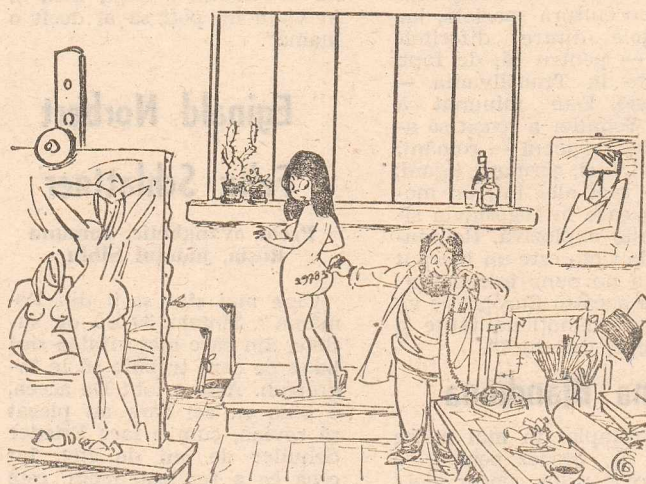
Timiditatea lui Philippe Noiret

Marele actor Philippe Noiret a fost și a rămas un mare timid. El singur recunoaște că „atunci când m-am văzut în filmul „Virful scurt”, în care am jucat în anul 1955, m-am speriat. Aveam o înfășurare greoaie, de urs, sau poate mai degrabă de pachiderm, lipsit total de farmec”. Din fericire a învins-o pe Monique Chaudette, o actriță de care s-a îndrăgostit, și cu care s-a căsătorit zece ani mai târziu, în anul 1963. Cu sacrificiul carierei sale, ea a reușit să-l transforme dintr-un „urs” timid și plin de complexe, care nu putea privi în ochii partenerului, într-un mare actor. Într-un bărbat seducător. „Monique — declară Philippe — a reușit să mă convingă că nu sint atât de urât pe cât mă credeam”. Și astfel, Noiret a început să joace, în filme alături de mari artiști, printre care Romy Schneider, Liz Taylor, Catherine Deneuve și Charlotte Rampling. De curând Monique, soția care i-a dăruit o fiică, pe Frederique, și care i-a redat încrederea în sine, a început să se preocupe și de propria ei carieră, urmând să joace, alături de Philippe, într-un film.

AUREL DIANU ■

ARTA CERE SACRIFICII

Trustul incendiatorilor

La 10 kilometri de Boston (S.U.A.) se află orașul Lynn, cu aproape 90.000 de locuitori, unde în timpul celui de al doilea război mondial, se dezvoltase o adevărată industrie a încălțămintei. În ultima vreme, datorită concurenței puternice patronii și-au închis rînd pe rînd întreprinderile, clădirile goale fiind cumpărate, la prețuri derizorii, de diferiți afaceriști, care au avut însă grijă să le asigure, la diverse societăți, pe sume cit mai mari cu puțință, în așteptarea momentului potrivit pentru a le da foc, și a încasa despăgubirile cuvenite. Și astfel la Boston a luat ființă un nou trust, cel al... incendiatorilor. Bande, care își făcuseră o profesie din acest lucru, dădeau foc „la cerere” și la prețuri mari, în orice oraș din regiune într-un mod atât de rafinat încît poliția nu i-a putut descoperi și nu s-a putut dovedi călcarea legii. Într-o noapte de început de toamnă, pe la ora două, poliția și pompierii au fost alertați din nou, că la Lynn, pe strada Broad nr. 266 a luat foc o clădire cu trei etaje, din cele ce au aparținut unei fabrici de încălțăminte. Incendiul a fost total. Pînă la sosirea pompierilor din Boston, vîntul puternic a împins focul la alte două clădiri, cu opt etaje, din apropiere, care în 45 de minute au fost mistuite de flăcări, prăbușindu-se. La locul sinistrului au sosit peste 600 de pompieri și aproape o sută de autovehicule speciale de intervenție. Cu toate eforturile de-

puse incendiul s-a propagat, în cartier, la alte 23 de clădiri distrugîndu-le. În noaptea aceea „trustul incendiatorilor”, căroră faptul că prin acțiunea lor pun în pericol viața oamenilor și agoniseala acestora nu le pricinuieste nici o mustrare de conștiință, a lăsat fără adăpost 500 de oameni și a creat pagube de 40 de milioane dolari, obligînd guvernul să declare orașul Lynn zonă calamităată. Dar în noaptea aceea focul a pornit din mai multe părți deodată. Poliția care face cercetări este sigură că acum „trustul” își va încheia activitatea iar făptașii își vor primi pedapsa cuvenită. Acum cercetările s-au extins și la cei ce au avut de câștigat de pe urma focului și a nenorocirii altora.

AUREL DIANU ■

A venit

și rîndul

crocodililor

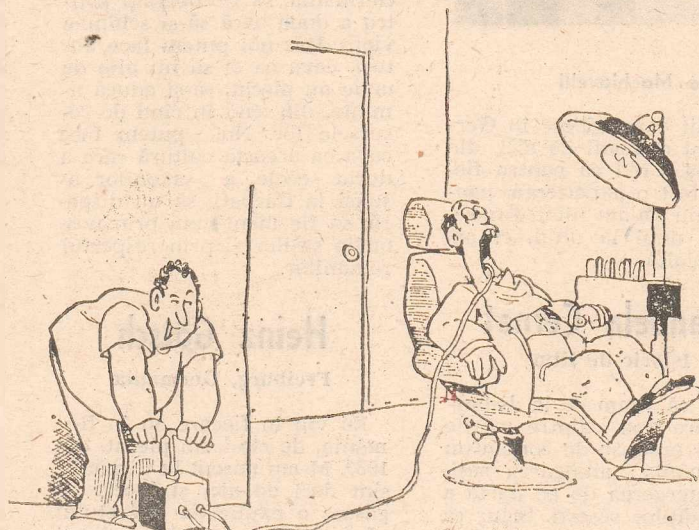
Carnea de crocodil tinde să devină o delicată a gastronomiei americane. Crescătorii din Florida se pregătesc să cucerească și piața Europei. Uriașa reptilă nu este însă comestibilă în întregime. Se folosește numai coada, care, spun experții, se recomandă prin calități nutriționale de excepție. Ea conține 29% proteine și doar 2,9% grăsimi și 0,1% hidrați de carbon.

Femeile americane declară război siluetei

În Canada și Statele Unite cu deosebire, persoanele supraponderale dețin un procent însemnat din totalul populației. Bărbați și femei de peste o sută de kilograme au devenit aici un lucru obișnuit. Dar iată că repetatele atenționări ale medicilor și creatorilor de modă au primit o răspunsă vehementă din partea unor numeroase asociații de femei. Deviza vieții zilnice: „Grasă și frumoasă”. Mai multe mii de femei, sătule de privațiunile dietei și chinurile abstenenței, au seos pe străzi cîntarele și le-au sfărîmat cu

aceeași mînie pe care au dovedit-o și în urmă cu 30 ani împotriva sutienuului (și cînd, amintim cititorilor, în fruntea acelei „revoluții” s-a aflat cunoscuta vedetă, Jane Fonda). La Huntington, în vestul Virginiei, mai multe sute de cucoane rubiconde au strigat lozinci împotriva dietei. Pe pancartele purtate se putea citi: „Cîntăriți pești, nu femeile!”. La New-York, Institutul de terapie a sponsorizat o gală în onoarea corpului și apetitului feminin. Tot cu acest prilej a fost înființată „Societatea pentru sănătatea femeilor grase”.

GREU FOARTE- FOARTE GREU

Dacă n-ar fi fost surprinzătoare victorie a celor de la Electroputere, cu 1-0, în fața fostului lider, Steaua (și asta în condițiile în care, cu numai câteva zile în urmă, Panathinaikos învingea la Craiova fără drept de apel, cu 6-0 !), dacă n-ar fi fost usturătoarea înfrângere a celeilalte echipe din Bănie, Universitatea, cu 4-1, la Alba Iulia, în fața Interului (și ce mari speranțe ne punem, nu-i așa, în returul craiovenilor cu Olomouc !), dacă n-ar fi fost prestația destul de slabă a dinamoviștilor, care au învins foarte greu, cu doar 2-1, pe Rapid, rămăsă în 10 oameni, prin eliminarea lui Constantinovici, fapt ce a cîntărit enorm în fizionomia jocului și a rezultatului final, deci, fără aceste rezultate, Divizia Națională n-ar fi avut ceea ce așteptăm de la ea, respectiv sare și rîper. Le-a avut și, în consecință, comentariul nostru a început cu meciurile primului eșalon. Așadar, prima concluzie ar fi aceea că nici un meci nu seamănă cu altul, vorbă veche pentru chibiți. Dar, dincolo de această consolare, ca să-i zicem așa, pentru învinșii de la Craiova, ar trebui să fie îngrijorarea steliștilor pentru returul cu Bohemian Dublin. Și mai îngrijorați ar trebui să fie dinamoviștii, care au obligația (dar au arătat că nu prea au și puterînța) de a câștiga cu minimum două goluri în fața finlandezilor de la Kuusysi Lahti. Cît despre Universitatea Craiova, ce să mai zicem ? ! S-ar părea că vor avea mult de furcă cu cehii de la Sigma, o echipă care nu are cum să nu fie cel puțin de calibrul lui Inter. Dar, așa cum sintem noi, optimiști incurabili, să sperăm că, totuși, cele trei „europene“ ale fotbalului nostru, vor învăța din acest semnal de alarmă tras de meciurile etapei cu numărul 7, etapă în care băcăuanii au mai luat-o încă o dată, pe coajă, pe teren propriu, așa cum și reșițenii, urcați cam în grabă în prima divizie, au început deja să cam gîfîie.

Cît despre divizia secundă, iată că lucrurile se cam complică, Argeșul cedînd șefia în favoarea Gloriei Buzău, în timp ce Corvinul, lidera autoritară a 2-a, simte răsufierea fierbinte, din spate, a Jiului din Petroșani, cu care va juca pe teren propriu în chiar etapa viitoare (ceea ce vrea să însemne primul mare derby al acestei serii) dar și goana celor de la F.C. Maramureș, învingători în deplasare, la Olimpia Satu Mare. Acestea vor fi, așa cum de altfel și prevăzuserăm, protagoniste seriei, iar lupta dintre ele va ține trează atenția suporterilor din cele trei orașe.

VICTOR NIȚA ■

DIVIZIA A, etapa a 6-a

SERIA I : Unirea Focșani — F.C. Argeș 1—0, C.S.M. Suceava — Faur 1—0, Ceahlăul P. Neamț — Foresta Fălțiceni 2—0, Politehnica Iași — Flacăra Moreni 0—0, F.C. Olt '90 — Portul Constanța 2—1, Gloria C.F.R. Galați — Chimia Rm. Vilcea 3—2, Callatis Mangalia — Unirea Slobozia 1—0, Autobuzul — Gloria Buzău 0—1, A.S.A. Tg. Mureș — Steaua Mizil 2—1.

CLASAMENT : Gloria Buzău 8 p, F.C. Argeș 8, Flacăra Moreni 8, Portul Constanța 8, Ceahlăul P. Neamț 7...

ETAPA VIITOARE : Portul — Ceahlăul, Moreni — Olt '90, Chimia — Politehnica, Mizil — Faur, Argeș — A.S.A., Foresta — Focșani, Buzău — Callatis, Slobozia — Galați, Autobuzul — Suceava.

SERIA A II-A : Olimpia Satu Mare — F.C. Maramureș 0—1, Metrom Brașov — C.F.R. Timișoara 1—0, Gloria Reșița — U.T.A. 2—0, F.C. Bihor — ICIM Brașov 1—3, Tractorul Brașov — Corvinul Hunedoara 1—1, Jiul Petroșani — Metalul Bocșa 2—1, Jiul IELIF Cv. — Unirea Alba Iulia 2—0, Metalurgistul Cugir — Drobeta Tr. Severin 1—0, Armătura Zalău — C.F.R. Cluj 5—0.

CLASAMENT : Corvinul Hunedoara 10 p, Jiul Petroșani 9, F.C. Maramureș 8, ICIM Bv. 7, Unirea Alba Iulia 6...

ETAPA VIITOARE : Bocșa — Bihor, Corvinul — Jiul Petroșani, Unirea — Tractorul, C.F.R. Tim. — U.T.A., Maramureș — Metrom, ICIM — Olimpia, C.F.R. Cluj — Cugir, Drobeta — Jiul Cv., Zalău — Reșița.

DIVIZIA NAȚIONALĂ, etapa a 7-a

Electroputere Craiova — Steaua 1—0 (0—0), Dinamo — Rapid 2—1 (1—1), Sportul Studențesc — F.C. Brașov 4—1 (1—1), F.C. Bacău — „U“ Cluj 0—2 (0—0), Progresul — F.C. Ploiești 2—0 (0—0), C.S.M. Reșița — Oțelul 1—2 (1—0), Dacia Unirea Brăila — F.C. Farul 4—1 (2—0), „Poli“ Timișoara — Gloria Bistrița 0—0, F.C. Inter — Univ. Craiova 4—1 (2—0).

CLASAMENT

1. DINAMO	7	5	2	0	19—5	12
2. Steaua	7	5	1	1	21—5	11
3.—4. Rapid	7	3	3	1	9—5	9
Sportul St.	7	3	3	1	12—8	9
5. Gloria	7	3	3	1	9—6	9
6. Univ. Craiova	7	3	2	2	12—8	8
15. F.C. Ploiești	7	2	1	4	10—11	5
16. F.C. Farul	7	1	3	3	11—14	5
17. C.S.M. Reșița	7	1	2	4	6—22	4
18. F.C. Selenia-Bacău	7	0	1	6	2—16	1

ETAPA VIITOARE : Oțelul — Electroputere, „U“ Cluj — Progresul, F.C. Ploiești — C.S.M. Reșița, Steaua — F.C. Bacău, F.C. Brașov — „Poli“ Tim., Rapid — Sportul St., Gloria — Dacia Unirea, F.C. Farul — F.C. Inter.

În cupele europene

N-a fost o miercuri neagră, ci doar una cenușie

Care va să zică, finlandezii de la Kuusysi Lahti au reușit ceea ce nu izbîndiseră de-atît amar de vreme cele mai bune echipe românești. Adică i-au învins pe „invincibili“ lui Halagian cu 1—0, așa cum de-a lungul unui an doar studenții din Regie reușiseră, în ediția trecută a Cupei României. Nu ne îndoiim că Dinamo va tranșa în favoarea sa calificarea în turul doi, dar înfrîngerea lor e înfrîngere și ne-a lăsat un gust amar. La Dublin, Steaua n-a putut trece de Bohemian, de o va face, cu siguranță, în meciul retur, la București. Elevii lui Oblemenco, deși învinși de Sigma Olomouc cu 1—0, păstrează șanse reale pentru retur. Mărturisim că în legătură cu prestația craiovenilor manifestaserăm oarecare rețineri, dar iată că Universitatea s-a mobilizat și a demonstrat, încă o dată, că este o „europeană“ de nădejde. S-ar putea să intre în turul doi, dar nu le va fi deloc ușor. Oricum, bravo Universitatea ! Cea de-a doua echipă a Craiovei, Electroputere, ne-a cam dezamăgit, mai ales prin proporțiile scorului, care ne cam scutesc de comentarii. După cum evoluează în campionat, Electroputere nu prea avea șanse. Dar să pierzi acasă, cu 6—0, în fața unui Panathinaikos, care nu prea este cine știe ce, iată o contraperformanță care-l va afecta mult pe Marian Bondrea, antrenorul revelație al campionatului trecut. În fine, echipa cea mai lipsită de șanse, Politehnica Timișoara, a fost la un pas de o mare surpriză și numai precipitarea în atac a timișorenilor a făcut ca Real Madrid să nu plece de la Timișoara cu coada între picioare. Una peste alta, „violetii“ de pe Bega și-au înscris în palmares un meci nul cu una din cele mai titrate echipe ale Europei. Ce va fi la Madrid, va fi. (V.N.)

Marti 15 septembrie 1992, pe Aeroportul Băneasa din București, au decolat pentru un spectacol acrobatic aerian șase avioane de vînătoare F/A-18 HORNET (VIESPE) în cadrul formației BLUE ANGELS a Marinei Militare a S.U.A. Programul de o înaltă ținută profesională a cuprins numeroase figuri de acrobație aeriană extrem de complexe și de o precizie greu de imaginat. Îndeminarea și abilitatea piloților au impresionat numeroasa asistență prin figuri ca : looping-uri, treceri în zbor pe spate, tonouri, bucle și în special așezarea în „Diamant“, o figură extrem de dificilă. După

terminarea programului, locotenentul Dave Steward, pilotul avionului cu numărul 6 a dat detalii despre program și a răspuns la întrebări. Cu toate calitățile sale profesionale de care a dat dovadă, nu a știut cine a inventat motorul cu reacție (Henri Coandă). Se vede treaba că nu-l prea interesează istoricul aviației. Felicitînd echipa „Îngerilor Albaștri“ precum și pe organizatori, respectiv Comandamentul Aviației Militare, lansăm și noi o întrebare : oare cînd vor veni americanii în același scop și cu tancuri ?

DAN POPA MIRCEA ■

Paralele inegale

● Echipa de fotbal a SUA, care se pregătește să-și valorifice calitatea de gazdă la turneul final al campionatului mondial din 1994, s-ar putea să rămînă fără antrenor, iugoslavul Bora Milutinovici declarînd : „Dacă Statele Unite continuă să-și folosească puterea de influență pentru a izola din ce în ce mai mult țara mea, inclusiv în organizațiile sportive internaționale, nu-mi mai pot păstra postul de selecționer“. ● Pentru că se apropie meciul cu Belgia din preliminariile campionatului mondial de fotbal, nu-i lipsit de interes să vedem care sînt cei mai buni jucători ai precedentului sezon, desemnați în urma anchetei întreprinse în rîndul fotbaliștilor și antrenorilor din această țară. Astfel, pe primul loc s-a situat atacantul Philippe Albert, urmat de Mark Degryse și de „italianul“ de la Torino Enzo Scifo.

● Actualul președinte al Federației internaționale a

sportului automobilistic (FISA), francezul Jean-Marie Balestre, a anunțat că nu va candida pentru un nou mandat, lăsînd astfel cale liberă la 7 octombrie anul acesta, la Paris, unde vor avea loc alegerile, britanicului Max Mosley. ● Cu toate acestea, dl Balestre va avea destul de lucru în perioada următoare, organismul pe care îl conduce încă avînd numai pînă în prezent 4 procese, toate în calitate de pîrit. ● Așchia nu sare departe de copac, ilustrația zicălei a fost făcută, încă o dată, recent, de Axel Merckx, fiul de 20 de ani al celebrului Eddy Merckx, cîștigător de cîte 5 ori al Turului Franței și Turului Italiei, de 3 ori campion mondial. Printre altele, Axel s-a remarcat anul acesta în întrecerile pe etape, reușind să cîștige o etapă în „Tour de l'Avenir“, competiție open, un fel de anticameră a profesionismului.

TEODORA OPREA ■

DE SUB PODUL GRANT

● Inaugurînd rubrica de față — pe care o dorim permanentă — ne-am propus ca în acest colț de pagină să prezentăm nenumăraților simpatizanți ai Rapidului cele mai interesante aspecte din lumea atît de bogată a fotbalului. Totodată, așteptăm scrisorile dv. pentru a realiza un dialog viu pe marginea unor probleme mai controversate sau de culise. ● **O ȚIRA DE... ȚIRA.** Deși în actualul campionat Rapidul are o frumoasă prestație (după 6 etape pe poziția a treia, fără înfrîngere), suporterii alb-vișiniilor par totuși „nemulțumiți“ (deh, poftă vine mîncînd !) : atît la Ploiești, cît și la Reșița, remiza obținută putea fi lesne transformată în victorie cu o... țiră de șansă și de concentrare în finalurile meciurilor. Apropo, în două partide Țiră a înscris trei goluri care au însemnat tot atîtea puncte. Bravo, Fănele, ține-o tot așa ! Ce ziceți Vasile Caciureac și Rodin Voinea, sinteți pe recepție ? ● **INTOARCEREA FIULUI RISIFITOR.** Drăghici a fost în căutare de altă echipă, după care s-a întors spășit, fiind reprimat la antrenamente. „De la Rapid nu mai pleacă nimeni unde și cînd vrea“, spunea prof. Mircea Rădulescu. Și tot el : „Pentru Drăghici am cerut cit pentru Maradona“. Florică, nu rămîne decît să te pregătești și să prinzi echipa ! ● **EXIGENȚA SAU SUSPICIUNE ?** La încheierea partidei de la Reșița, cîtorva jucători rapidiști (printre care și Constantinovici) li s-a efectuat controlul antidoping. Or fi crezînd vreunii că buna comportare a giuleștenilor se datorează unor mijloace nepermise ? De altfel, dl Mircea Pascu, președintele U.F.C. Rapid, are serioase și îndreptățite obiecții : observatorul federal nu a fost încunoștințat în prealabil, tragerea la sorți a jucătorilor nu s-a făcut în prezența acestuia, doctorul echipei nu a asistat la recoltarea probelor și la sigilarea recipientelor respective cu urină, rezultatele n-au fost comunicate pînă acum (15.IX.a.c.). Oare regulamentul antidoping instituit de F.R.F. este în concordanță cu prevederile F.I.F.A. ? ● **PENTRU UNII MUMA, PENTRU ALȚII...** Se știe că selecția într-un lot național constituie o cinste pentru orice sportiv. Așa au considerat și Chiriță, Constantinovici și Dumitrașcu cînd au fost convocați pentru a face parte din reprezentativa B care a înțîlnit în deplasare selecționata similară a Poloniei. Numai că tratamentul diferențiat și discriminatoriu la care au fost supuși de antrenorii lotului (Gh. Muțescu și Ion Moldovan) a culminat cu prezența în joc, pe rînd, a fiecăruia în locul celui alt, ceea ce i-a făcut să se întorcă plîngînd la clubul lor ! Ce părere are Biroul federal ? ● **CIN' SE PUNE CU RAPIDU'...** O coincidență, face ca după ce au avut ca adversar pe Rapid, echipele C.S.M. Reșița și Electroputere Craiova să sufere în partida următoare eșecuri usturătoare : 0—9 și respectiv 0—6, numai că ultima într-o confruntare internațională care egalează contraperformanța băcăuanilor.

FANE RAPIDISTU ■

Coșul ca un... tomberon

Cu o consecvență diabolică, baschetul nostru se îndreaptă, rapid și sigur, spre lumea a

cincea a acestei discipline, rătînd competiție după competiție. Recent, cupele europene ne-au arătat că sintem coada cozii, chinuîta calificare a lui Dinamo neînsemnînd practic decît excepția care confirmă regula. Cu toate aceste succese remarcabile se poate mîndri fără discuție cel care reprezintă firul roșu al baschetului românesc, supraviețuitorul tuturor schimbărilor din federație, antrenorul federal George Chiraleu, mai de neclintit decît însăși statuia lui Lenin. Oare ?

Horoscop politic

27 septembrie

ION ILIESCU : Sinteți în stare să sacrificați o persoană apropiată, dar nu va fi cazul, pentru că o altă persoană apropiată va sacrifica mai multe persoane apropiate, inclusiv pe dv. Crampe și rictus la sfârșitul zilei.

GHEORGHE FUNAR : Luptați ca un taur ca să vă apărați onoarea. Sinteți atras de persoanele zgomotoase. Efectele unor aranjamente anterioare vor înceta brusc, la prinz. Oboseală puternică spre ora 4 după amiază (veți adormi la televizor). Lecturi din Coșbuc, la trezire — „În vatră arde focul” ș.a.m.d.

CAIUS DRAGOMIR : Pierdeți bani și timp, dar tot n-aveți altceva mai bun de făcut. Vă distrați bine, într-un grup restrins de persoane, 83 de voturi la Porumbacu de Sus. Veți schița planul unui eseu-fluviu, care va fi publicat timp de doi ani și patru luni, în „Academia Cațavencu”.

MIRCEA DRUC : Vă enervați greu, dar bine. O zi favorabilă încheierii unor socoteli de ordin sentimental. Temperați-vă orgoliul și nu vă neglijați rolul atribuit, pentru că este important ca sceneta în care jucați, la Vaslui, să aibă succes.

ION MÎNZATU : Pisicuța dv. are purici. Spălați-o cu apă.

EMIL CONSTANȚINESCU : Totul merge strună, așa că fiți darnic și bucurați-i pe cei din jur. O bucurie imensă vă va cuprinde și pe dv. în orele serii.

Ați aflat evenimentul săptămânii ?

**ANUL ACESTA, 22 DECEMBRIE
VA CĂDEA PE 27 SEPTEMBRIE.**

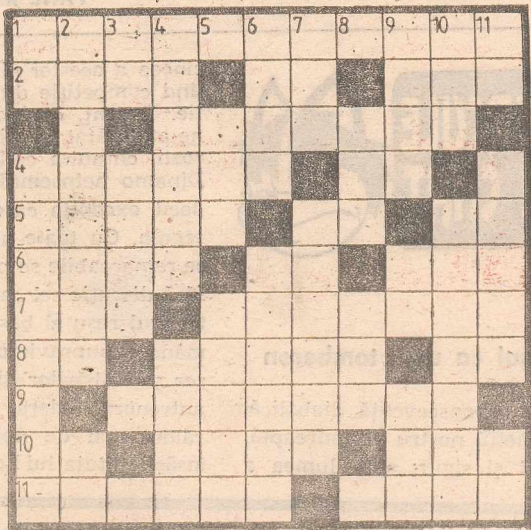
N.T. ORĂȘANU

Dicționar politic

ADUNARE înseamnă o mare adunătură. De lachei, de slugi plecate, de clăpani, de cască-gură, Adunați din toată țara, după ce făgăduiesc C-or vota după porunca celor care îi numesc. Ei s-aleg de stăpînire, de prefecti și de zapcii. Ori de voie, ori prin bite, ori prin escamatorii. Pentru plata osteneții, țara le plătește-n bani. Doi galbeni pe zi degeaba; nu-i destul pentru golani ? Iar guvernul le mai pune și neamul în slujbușoare, Vezi că de nu curge, pică și-alte mai mici trebușoare.

MINISTER e o moșie cu recolta cea mai bună, Iar ministrul, arendașul care veșnic o adună. Arendași de felul ăsta avem mulți la noi în țară, Ba avem încă și unul ce-i zice pe din afară. Dintre-aceștia, unu-adună venitul tot pe hirtie, Socoteala-i lămurită : una ție, două mie ! În hazna, unde-altă dată erau sume mari de bani, Găsești abia terfeloaie roase și-alea de gherlani. De el ține vâmi și ocne și-ale țării mari domenii, La răboj se taie toate... Ce zici, nene, de-aste premii ? Alful ține-ntr-a sa mină cumpăna cea de dreptate ; Cine dă dreptate-n țară nu-și face și sieși parte ?

S-a ivit pe
culme toamna...

Pamflet

Spre dreptul tribal, cu stîngul înainte marș !

Printr-o lege votată în unanimitate, într-o atmosferă de legitim entuziasm și prietenie plenară, Parlamentul român și-a asigurat o serie de privilegii, unele pe termen limitat, altele pe vecie, adică pentru perioada cît țara, noastră va avea legiuire și guvernare fesenistă. Presa a reacționat, ca de obicei, cu iritare, iar faptul nu ne mai miră, dat fiind lipsa culturii politice de tip democratic la majoritatea ziariștilor noștri.

Originea privilegiilor pentru senatorii și deputații lăsați la vatră nu trebuie căutată în dreptul roman, ci mult mai departe, în dreptul tribal. Ca să nu mai vorbim de exemplul unor țări cu o democrație stabilizată. Astfel, în Statele Unite, parlamentarii fără colegiu au prioritate la cozile la pine și parizer subvenționat. În Albania, țară care odată cu primirea clauzei națiunii celei mai favorizate, a avut amabilitatea să cedeze ultimul loc — pe lista integrării economice a zonei — României, deputații de extremă stîngă, care au asigurat tranziția, nu au dreptul doar la patru călătorii gratuite anual pe căile ferate, ci la mult mai multe. Practic, pînă se mai golesc pușcăriile, aceștia circulă, într-un vagon special amenajat, cu gratii și fund dublat cu o placă de beton, din zori pînă-n noapte și din noapte în zori pe singura linie în uz. În Rusia, ca urmare a rotirii rapide a formațiunilor parlamentare, surplusul de deputați e odihnit în insula Sahalin în vile încăpătoare, construite de Stalin pentru toți cei care aveau țaria să aibă alte păreri decît ei și slăbiciunea să și le exprime. E un privilegiu acordat pe viață, „practic inatacabil. E bine să se știe că, la baza redactării legii, a stat nu numai experiența în chestiune a unor națiuni recunoscătoare prin tradiție celor care se decid să asigure binele nației mai ales cînd aceasta nu vrea — precum Somalia sau Ciad — dar și pilda altor țări cu o democrație absolut originală din vestul și estul planetei. În aceste țări, sint considerate și riscurile activității parlamentare, riscuri, e adevărat, diminuate după ce s-a interzis ca partidele majoritare să mînințe opoziția și să-i păstreze în congelatoare pe independenți.

După opinia mea, Parlamentul avea datoria să aibă în vedere și alte drepturi fundamentale. Era mai mult decît oportun să li se ofere deputaților, care au dovedit că se pricep să elaboreze legi, în ciuda faptului că nu știu să scrie și să citească, posibilitatea de a termina liceul în condițiile unei maxime discreții. Întrucît viața ne-a arătat că monarhia are și reprezentanți cu care ne putem înțelege — bunăoară prințul Paul de Hohentolern sau regele Cioabă — era necesar să se studieze posibilitatea ca, după dorință, deputații cu doctoratul la „Ștefan Gheorghiu” sau cu contribuții teoretice și practice la construirea socialismului să primească titlul de prinț cu drepturile convenite. Țările bogate le asigură nobililor castele. Noi sintem datori să oferim deputaților măcar cite o garsonieră pe trimestru. Cei care, intru ilustrarea principiului reprezentativității — preluat intact de la organizatorii marilor Forum-uri comuniste — au acceptat să devină cei mai buni fii ai poporului (cîntărețe de muzică populară, atlete, poetese independente pe listele FSN-ului, actrițe nejuocate la timp, bufoni universitari, unguri de consens, informatori cu înfățișare pitorească, popi care țin toate sărbătorile legale, inclusiv pe acelea din 26 ianuarie, 23 august și 7 noiembrie) trebuie sprijiniți să se integreze, conform pregătirii și dorinței, în cîmpul muncii (informatorii în rîndul poezilor, popii în lumea muzicii populare, bufonii în alte partide, actrițele în festivalul național „Cîntarea democrației”).

Noul Palrament are obligația morală de a crea un ucuz prin care deputații și senatorii care au votat legile tranziției să se bucure de principala realizare a perioadei : posibilitatea de a jefui fără discriminări de natură politică.

TUDOR OCTAVIAN ■

ORIZONTAL : 1) Scriitor român, autor al nuvelei „Culesul porumbului” (Ion). 2) „...de toamnă”, poem desprins din creația lui George Bacovia — Abs ! — „Sub... toamnei de atunci”, volum ce poartă semnătura lui Ștefan Luca (neart.). 3) „...de toamnă”, suită simfonică a compozitorului norvegian Edvard Grieg. 4) Struguri cu boabe negre în panerul toamnei — Ultimele roade ! 5) Pustnic — Primii cantalupi ! — Apar pătlăgelele ! 6) Localitate în S.U.A. — Începutul și sfîrșitul toamnei ! — Tîntă. 7) Tras la față ! — „...de toamnă”, poezie de Vasile Alecsandri. 8) Condiiment pentru murături (reg.). 9) Semnatarul melodiei de muzică ușoară „Romantă de toamnă” (Elly) — Radu Tomescu. 10) Toamna își iau zborul spre țările calde (dim.). 11) Miez de nucă ! — Autorul piesei de teatru „Într-o seară de toamnă” (Ștefan) — Bolduri. 11) „...de octombrie”, povestire de Dumitru Ignea — „Toamna pe...”, poezie de Tiberiu Utan.

VERTICAL : 1) Toamnă (fig.) — Pepene galben. 2) Ardei care se pun la murat — Cornel Lălescu. 3) Intomnat, în sfîrșit ! — Aici (pop.). 4) „...de toamnă”, volum de poezii de Demetriu Ionescu — Pasăre călătoare. 5) Grăsime animală obținută din smîntînă — Tomate. 6) Din nou — Pătălăgele roșii. 7) Etaj — Depozit casnic pentru roadele toamnei. 8) Plouată — În paner ! 9) Boală de piele — Teren gol ! — Localitate în Afganistan. 10) Omăt — A chefui. 11) În bură ! — „...de Toamnă”, volum de nuvele de Barbu Cioiculescu — Dinșii.

Dicționar : NAIN, ACNE, LAL.

MIHAI ZGUBEA ■

Dezlegarea careului din nr. 37

Flăcări : INFLACĂRATI ; A ; AT ; T ; ACERB ; AVA ; NECAZURI ; IR ; RR ; NISI- C ; AR ; OALA ; FUM ; BEA ; PURI ; OVI ; MOD ; Z ; T ; I ; E ; OPARI ; LICAR ; CAL- SOARE ; ATITA ; ISTI ; F ; DURA MARE.

PUBLICATIILE Flacăra

Director general:
GEORGE ARION

Societate comer-
cială înmatriculată
la Oficiul Registrului
Comerțului București
sub nr. J 40/5888/
1991 din 04.07.1991.

Adresa: București, sectorul 1, Piața
Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu
interioarele de mai jos);

Fax: 12.82.89
Cont (lei) — 40.72.30.110.496
BCR, sector 1, București
Cont (dolari) —
47 03.326.350-6 BRCE

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octa-
vian; Mapamond: Ion D. Goia; Re-
alitatea imediată: Dorin Gherghin-
nescu, Roxana Paicu Manolescu,
Maria Timuc, Ion Rusu; **Cultură:**
Liana Tatos; **Eveniment:** Victor
Niță; **Drepturile omului:** Cristina
Atanasie, Elena Grecescu, Dorin
Sălăjan; **Foto:** Elena Ghera, Florin
Ioniță; **Secretariat de redacție:**
Adrian Petrescu; **Corectură:** Maria
Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu,
Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.
Telefoane: 2002 — secretariat di-
rector, 2558 — redactor șef, 2600
— eveniment, 2559 — drepturile
omului, 2560 — cultură, știință;
2528 — fotoreportaj, 1453 — corec-
tură.

Redactor șef:
ALEXANDRU PASĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian
Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea,
Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef),
1457 (redacție).

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ **FINANCIAR, JURIDIC** (2143).
Avida Balica, Gabriela Ionescu,
Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea,
Aristică Văduva, Florența Tudor.
■ **ADMINISTRATIV:** Dan Mircea
Popa (2634), Liliana Crețu.
■ **SECRETARIAT SOCIETATE:**
Cătălina Ștefănescu (17.59.69).
■ **PUBLICITATE:** Mihai Sândoiu, Nas-
tasia Maniu, Eugenia Vasile, Angela
Frandoș (2634).
■ **DIFUZARE:** Manuela Vasiliu, Flo-
rin Enache, Gabriel Milan Sava
(17.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona
prin RODIPET S.A. — P.O. Box
33—57, telex 11.995, 11.034, Fax
18.56.73 — București, Piața Presei
Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORES
București

16 pagini — 25 lei

ULTIMA ORĂ

Lansare de carte
la Cotroceni:
„Rămas bun
pentru vecie”